

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

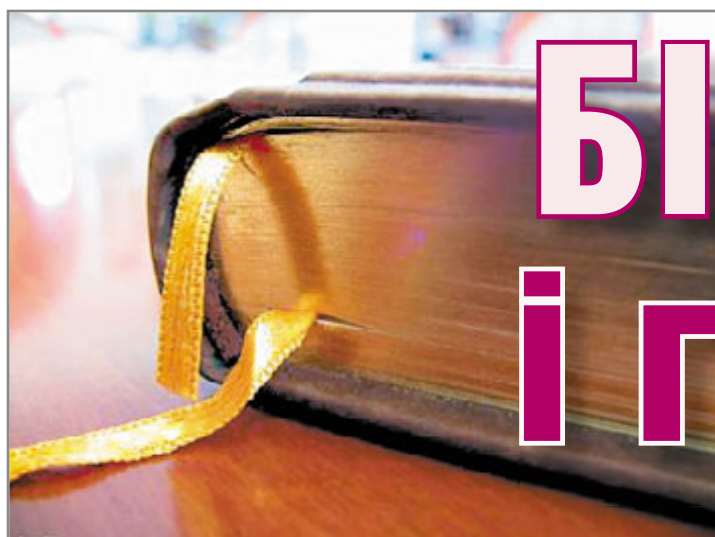
ЧАСОПИС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№2 (41), ЛЮТИЙ 2008 РОКУ

БІБЛІЯ і гроші

ВЧЕННЯ

Тема ця навряд чи нова для когось із нас. Проте я не помилюся, якщо скажу, що християни дуже часто не мають правильного поняття щодо цього питання. Зазвичай люди з великим небажанням розлучаються із грошима.

Хтось скаже, що про гроші Біблія говорить дуже мало. Але це не так. Якщо в Бога немає плану і цілей стосовно наших грошей, тоді значна частина нашого життя не перебуває під Божим контролем.

Восьмий і дев'ятий розділи Другого послання апостола Павла до коринтян присвячені наступним питанням: що християни повинні давати; як вони повинні давати; і як отримувати вічну користь із матеріальних ресурсів. Саме в цих розділах Павло під керівництвом Святого Духа записав усе, що повинна знати й практикувати церква у матеріальному служінні (служінні пожертви). І ми маємо великий привілей навчитися цьому, щоб застосовувати у своєму житті.

За прикладом апостола Петра ми повинні нагадуванням збуджувати чисті думки, щоб мати повне уявлення про те, що говорить Біблія. Кожен буде нести персональну відповідальність перед Ісусом Христом за те, як він дає чи не дає. Розв'язати всі труднощі можна тільки за допомогою Божого Слова.

У Бога дійсно є план, котрий охоплює всі сторони нашого життя. Павло говорить: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божя, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1). Коли ми усвідомимо, що воля Божя – «добро», то збагнемо, що Бог ніколи не бажає чогось поганого для Своїх дітей. Вона «приємна». Чим більше ми пізнаємо її, тим більше хочемо її виконувати. І коли ми рухаємося вперед в пошуках і прийнятті Божої волі, ми виявляємо, що вона «досконала».

Воля Божя покриває кожен бік нашого життя, у тому числі і наші гроші. Павло вказує на два головні кроки, необхідні для виявлення Божої волі. По-перше, треба без усяких умов покоритися Богові. Другий крок – це вчитися думати так, як думає Бог. Павло називає це «перемінитись відновою нашого розуму». Це означає цілком змінити погляди на життя, систему своїх цінностей, стандартів і пріоритетів. Лише тоді наш розум буде оновленим і ми зможемо пізнати Божу волю.

Чим насправді є наші гроші? Насамперед, це наш час,

наша сила, наші таланти і, можливо, наш спадок. Якщо ми працюємо по вісім годин на день п'ять днів на тиждень, то 40 годин нашого життя вкладені в гроші, котрі ми заробляємо. Коли ми витрачаємо свої гроші, ми витрачаємо важливу частину самого себе – на добре чи на погане.

Ісус сказав: «Блаженніше давати, ніж брати» (Дії 20:35). Чи пам'ятаємо ми про це? У 2 Кор. 8-9 Павло хвалить македонські церкви. У своїй убогості вони щедро давали, і давали в міру сили й понад силу, з доброї волі. Більше того, вони благували про можливість давати. Бо виявили, що пожертви приносять таку радість, благословення й нагороду, як ніщо інше, і просили прийняти їхній дар. Але про це – пізніше.

«А до цього кажу: Хто скупю сіє, той скупю й жатиме, а хто сіє щедро, той щедро й жатиме!» (2 Кор. 9:6). Простий, але дуже важливий принцип. Чим більше ми сіємо, тим більший врожай.

Але це ще не все. «Нехай кожен дає, як серце йому призволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає! А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому вслякий достаток, збагачувались всяким добрим учинком, як написано: «Розсипав та вбогим роздав – Його справедливості триває навіки» (2 Кор. 9:7-8). Бог має необмежену благодать. І коли ми сіємо, Він дає нам необмежений урожай. Він робить це для Своєї слави і ніколи не забуде повернути з надлишком.

Але насамперед довідаймося, як Біблія дивиться на гроші, тому що пожертви виражаються в конкретних сумах і навколо грошей найчастіше виникають труднощі.

У світі чимало помилкових поглядів на гроші. Один з них – гроші покликані приносити все, що ти захочеш. Перша перешкода, з якою стикається християнин, – його бажання поглинають так багато його грошей, що він не жертвує Богові або його жертва обмежена.

Взагалі, є дві головні причини того, чому християнин не жертвує. Він або не вважає Бога об'єктом капіталовкладення, вартим уваги, або просто Богові не довіряє і вважає, що гроші, віддані Йому, витрачені марно.

Продовження на 6-й стор.

У Христі єдині

30 січня – 1 лютого 2008 р. в Києві з офіційним візитом перебував президент об'єднання п'ятидесятників Румунії д-р Павел Тіпей. Він прибув до України на запрошення старшого епис-

копа Церкви Християн Віри Євангельської Михайла Паночка.

Мета візиту – ознайомлення зі служінням п'ятидесятницьких національних об'єднань України та Румунії на найвищому представницькому рівні.

Пастор Тіпей ознайомився з діяльністю головного офісу та відділів Церкви Християн Віри Євангельської України, поділився досвідом служіння в Румунії та окреслив можливі напрямки співпраці. Він, зокрема, розповів про зміни, що

відбуваються в релігійному середовищі Румунії, – влада підтримує церкви в їх добродійній діяльності, допомагає при будівництві церковних споруд, надає фінансову підтримку священнослужителям. Ставлення влади до християн в цій країні сьогодні чи не найкраще в Європі.

Зауважимо, що до об'єднання п'ятидесятників Румунії входять понад 2680 громад, які об'єднують понад 300 000 членів.

uupc.org.

КОНФЕРЕНЦІЇ

Велика свобода вимагає великої відповідальності

Початок року в церквах християн віри євангельської завжди гаряча пора. Саме час підсумувати здобутки, успіхи й невдачі і визначити стратегію на новий рік. Тому в багатьох регіонах країни у січні-лютому проходять звітні конференції.

26 січня така конференція відбулася в Івано-Франківську. Старший пресвітер обласного об'єднання громад Івано-Франківщини єпископ Юрій Веремій нагадав, що всі здобутки – це наш спільний плід перед Господом, а всі невдачі – наші спільні невдачі. А старший єпископ ЦХВЕ Михайло Паночко підкреслив, що ми живемо в унікальний час, який сповна оцінимо пізніше. Це час великої свободи, і це накладає на нас велику відповідальність. Якщо ми будемо просякнуті почуттям відповідальності, то зможемо зробити значно більше, ніж робили досі. «Наша позиція в ці дні повинна бути діловою, натхнен-

ною і благословенною. Нашим гаслом має бути: «Якщо не я, то хто?»».

Заслухавши звіти відповідальних за різні напрямки роботи в області, конференція визнала роботу обласного об'єднання церков ХВЕ доброю. Оцінка непогана, але заспокоюватися не маємо права. Біблія заохочує нас прагнути найвищої оцінки, найвищої нагороди. Тож, узявши за приклад апостола Павла, біжимо «не так, немов на непевне...» Маємо для цього і стимул, і добрі ресурси.

У своїй проповіді на конференції Михайло Паночко особливий акцент зробив на чиненні добрих діл, нагадавши, що саме віра в Ісуса Христа є двигуном добрих діл. «Бог у не потрібна віра, яка йде порожняком».

Ця проповідь буде корисною для всіх вас, дорогі друзі. Читайте її на стор. 4.

Наш кор.

Церква Християн Віри Євангельської завершила головування у ВРЦіРО

24 відбулося засідання Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО). Учасники засідання обговорили ряд важливих питань, зокрема поточну ситуацію у сфері державно-конфесійних відносин.

Член Секретаріату від ЦХВЕ України пастор Юрій Кулакевич надав інформацію про підсумки проведення урочистого засідання ВРЦіРО з нагоди десятиліття, що проходило 11 грудня 2007 року під головуванням старшого єпископа ЦХВЕ Михайла Паночка.

Учасники обговорили плани щодо проведення наступного засідання ради. Головування у ВРЦіРО передано до ВСОЄХБ.

Біблійна роль дружини

Æ СТОР. 2

ДАРИ СВЯТОГО ДУХА

Æ СТОР. 3

Завдяки Його жертві ми живі

Æ СТОР. 5

Для чого призначені інші мови?

Æ СТОР. 7

Біблійна роль дружини

«Хто жінку чеснотну знайшов – знайшов той добро і милість отримав від Господа» (Пр. 18:22).

для подружжя

Продовження.
Поч. в № 1(40) за 2008 р.

Жінка-помічниця усі свої зусилля спрямовує на те, щоб допомогти чоловікові. Іншими словами, вона віддає все, що в неї є, конкретній людині – своєму чоловікові. Дорогі сестри, заміжні жінки, це дуже важлива річ. Будучи помічницею, ви не просто допомагаєте всім підряд. Ви допомагаєте конкретній людині. Тому всі ваші творчі задатки, ваша винахідливість повинні працювати на ту частину особистості чоловіка, яка ще ніколи не проявлялася, оскільки ніхто ще не допоміг їй виявитися.

Головний пріоритет жінки – чоловік, а не робота, не служіння і навіть не діти

Про це чудово сказала християнський психолог Флоренс Літтавер: «Ми, дружини, повинні ставити своїх чоловіків на перше місце, піклуватися про них, доглядати їм. Це не означає, що ми повинні сидіти в домі, наче підстилка, очікуючи, поки на нас наступлять. Це не означає, що ми не можемо мислити самостійно. Це означає, що ми повинні ставити чоловіків на перше місце – поперед дітей, поперед батьків, поперед друзів і поперед будь-яких наших занять».

Таким чином, справжня помічниця постійно замислюється: «Що в моєму житті найважливіше?».

Коли ви прокидаєтеся вранці, про що найперше повинні думати? Як виконати всю заплановану роботу? Ні. Як впоратися із дітьми? Ні! Як я можу допомогти сьогодні своєму чоловіку – ось ваша перша думка.

«Ви хочете сказати, що Бог очікує, що я присвячу все своє життя для допомоги цій людині?». Саме так! Лише деякі сучасні жінки роблять це. І лише деякі чоловіки сьогодні очолюють сім'ю так, як про це мріють їхні дружини. Чому? Тому, що ми всі хочемо бути незалежними, займатися власними справами.

Головний адресат допомоги з боку дружини – її чоловік

Якби тільки чоловіки збагнули, що, згідно з Божим задумом, призначення дружини – допомагати йому! Більшість із нас ніколи про це не замислювалися.

Один чоловік запитав: «Дорогенька, як ти допомагаєш мені?». Вона відповіла: «Я готую тобі їжу, прибираю в домі, перу твою одягу і піклуюся про дітей. Це ж очевидно. Що за питання ти задаєш?». Тоді чоловік сказав: «Добре. Але уяви, що завтра з тобою що-небудь трапиться. Чи буду я тобі їсти?». – «Ну, думаю, ти зміг би що-небудь приготувати». – «А що до порядку в домі?». – «Теж, думаю, справився б. Хтось міг би приходити прибирати». – «А чи ходив би я в брудному одязі?». – «Звісно, ні. Хтось би його прав». – «А як щодо дітей?». – «Можна найняти няню. Хвилинку... Ти хочеш сказати, що я недостатньо допомагаю тобі?..»

Вона побачила, що він посміхається, і зрозуміла, до чого він хилить. Потім він став пояснювати, що насправді вона допомагала йому так, як не могла б допомогти жодна інша жінка на світі: «Коли я приходжу додому з роботи в поганому настрої, я не шукаю підтримки ні в кого, крім тебе. Коли я відчуваю потребу, я не шукаю задоволення ніде, лише з тобою. Коли в мене є мрія і я хочу розділити її з кимсь, я не йду ні до кого, окрім тебе.

Мабуть, кожна дівчина мріє вирости й вийти заміж щонайменше за принца на білому коні, мріє про шлюб, укладений на небесах. Але якщо вона не довідається, якою бачить роль дружини Бог, її мрія може перетворитися на жак.

На жаль, далеко не всі жінки розуміють, яке високе покликання приготував для них Бог. А тому й не знають, у чому секрет їхнього щастя. Адже правильне уявлення і знання Божої волі стосовно ролі дружини здатні радикально змінити чоловіків. Тому тема про

роль дружини в шлюбі потребує серйозного розгляду. Можливо, не відразу ми будемо з усім погоджуватися, можливо, стикнемося з фактами, про які ніколи не знали. І зрозуміємо, що часто поводитися неправильно. Чоловіки скажуть: так, справді, я не керував сім'єю так, як повинен керувати її голова. А дружини: я не виконувала роль, яку дав мені Бог. І причиною сімейних непорозумінь може бути не норовистість чи байдужість, а елементарне незнання правильної поведінки.

Саме в цьому мені найбільше необхідна твоя допомога».

Ці слова показують, наскільки різні бувають думки про те, яка допомога з боку жінки необхідна чоловікові.

Далі чоловік сказав: «Дорога, коли я приходжу додому і даю тобі гроші на господарювання, чи допомагає тобі це відчувати мою любов?». – «Взагалі-то, ні...»

І це правда. Коли ти виконуєш купу справ, це ще не значить, що інша людина бачить у цьому прояв твоєї любові.

Якщо я хочу допомогти цій людині, то хто з нас повинен вирішувати, у чому буде полягати ця допомога? Чи буду я при цьому виходити зі своїх власних уявлень?

Оцінювати ефективність допомоги дружини повинен, у першу чергу, чоловік

Коли ви запитаєте в чоловіка, чи добре, на його думку, вам вдається допомагати йому і як можна допомогти йому ще більше, то, імовірно, вам доведеться довго приводити його до тями. «Ти хочеш мені допомогти? – з подивом запитає він. – Що ти маєш на увазі?! Я мушу кілька місяців подумати, щоб відповісти на твоє запитання».

Чому можлива така реакція? Тільки тому, що ви ніколи не допомагали по справжньому! Ви просто виконували покладену на вас роботу. Ту, яку необхідно виконувати дружині, але не ту, котру треба виконувати помічниці чоловіка.

Коли я приходжу додому з роботи, переступаю поріг і дружина зустрічає мене поцілунком і чашкою кави, а діти тим часом зайняті чимось своїм, вона приділяє мені всю свою увагу. Запитання: як я буду почуватися? Вона поставила мене на перше місце, вона присвятила мені себе всю.

Отже, коли ваш чоловік приходиться додому, коли він має якісь випробування чи потреби, є всього лише кілька кроків, з яких ви можете почати. І тоді він неодмінно запитає: «Ти зробила це спеціально для мене?».

Ви можете також запитати чоловіка, яке його бачення майбутнього. Спершу він може здивуватися, мовляв, він не ясновидець. Але ви не здавайтеся: «Яким би ти хотів бачити своє життя через п'ять років? Я помолюся про це і попрошу Бога здійснити твої мрії. Крім того, можливо, я зможу допомогти тобі досягти цієї мети».

Потім виробить звичку говорити чоловікові: «Знаєш, любий, я впевнена, що твої мрії збудуться – адже я постійно молюся про них».

А коли в чоловіка на роботі має відбутися щось важливе, жінка-помічниця скаже чоловікові: «Я сьогодні буду постити, аби в тебе все було гаразд. І Бог тобі обов'язково допоможе». – «Ти готова заради мене не їсти весь день?». – «Так, дорогий». Оце і все, що потрібно чоловікові.

Ви не повинні йти власним шляхом

або займатися своїми справами. Так поведуться невірні або християни, які не підкоряються авторитету Писання. А Писання говорить, що головне для вас – це чоловік, єдиний у світі, помічницею якого зробив вас Господь.

Відома одна забавна історія. Господина налила гостеві чашку чаю і запитала, чи класти цукор. «Ні». – відповів той. «Так», – одночасно вимовила його дружина. Потім вона глянула на нього з докором: «Але ж завжди кладу цукор тобі в чай!». – «Я знаю. Раніше я часто просив тебе не робити цього, але тепер я просто не розмішую».

А ось ще одна чудова цитата вже згаданої Флоренс Літтавер: «Жінкам може не подобатися, що Бог покликав нас бути помічницями чоловіка, але така його воля, і Він з нами не жартує. Нам потрібно запитати себе: чи дійсно я допомагаю чоловікові? Чи не жилося б йому простіше без мене?». Подумайте: якби ви запитали чоловіка, які ваші вчинки його особливо засмучують, що б, на вашу думку, він відповів?

Нагадаємо, що ми змальовуємо не рецепт подружнього щастя, а біблійний портрет щасливого шлюбу. А що говорить Біблія на цю тему? У Посланні до Тита 2:4-5 читаємо: «... Щоб навчали жінок молодих любити своїх чоловіків, любити дітей, щоб були помірковані, чисті, господарні, добрі, слухняні своїм чоловікам, щоб не зневажалось Боже Слово».

Чи твердить Біблія, що жінки у всі часи повинні бути гарними господинями, а чи ця характеристика стосувалася лише тогочасної культури?

А як щодо слів: «... любити чоловіків»? Або: «... любити дітей»? А в які часи жінки мали бути поміркованими, цнотливими, чистими, добрими, покірними чоловікові? У всі часи. Як у всі часи жінки мають бути господарними.

Що це значить – бути господарними? Грецькою мовою цьому виразу відповідають два слова, одне з яких означає «дім», друге – «працювати».

Отже, підсумуємо. **Перше завдання жінки як помічниці – допомагати конкретній людині – своєму чоловікові. Друге – вона повинна зосереджувати всі свої зусилля в певному місці – своєму домі.**

Що зробив Бог для вас як для жінки? Він сказав чоловікові: «Я передаю всю владу над домашніми справами твоєї дружині. Піклування про дім не входить у твої повноваження. Твоя дружина повинна працювати вдома. Всю владу в цій сфері я передаю їй».

Це не означає, що вона не може працювати за його межами, однак у своєму домі вона просто зобов'язана працювати. Її призначення – працювати вдома. Грецьке слово, перекладене, як «дім», – це слово «ойкос», що означає «дім і все, що з ним пов'язане». В інших місцях Писання цим самим словом позначене все, що пов'язане з домом і навколишньою його обстановкою. У ті дні під поняттям «дім» мали на увазі все, що перебувало всередині нього,

територію навколо дому, сад, а також слуг, які працювали в домі. Хто керував усім цим? Дружина. Бог сказав їй: «Я покладаю на тебе, а не на чоловіка, відповідальність за все, що відбувається в цьому місці».

Отже, помічниця, яка бажає поводитися за волею Божою, повинна не тільки відповісти на Божий заклик допомагати чоловікові, але й зосередити всі свої зусилля в певному місці, сказавши: «Господь дав мені владу саме над ним».

Про це хтось чудово сказав: «Дім – це місце для особистісного самовираження дружини, а не чоловіка. Дім – її робоче місце. Саме йому вона повинна присвячувати переважну частину часу й енергії, навіть якщо й працює за його межами. Саме сюди приходять гості, щоб оцінити створений нею інтер'єр. У Книзі Буття Бог звертається до чоловіка, наказуючи йому забезпечувати сім'ю, а в Посланні до Тита Він звертається до жінки, велячи їй господарювати в домі. Тому навіть якщо вона і працює, як працювала дружина з 31-го розділу Книги Приповістей, вона повинна усвідомлювати, що коли вдома щось не так, це її провина».

Бог наче говорить жінці: «Я бажаю, щоб саме сюди ти вкладала всі свої творчі здібності, винахідливість, свою особистість, свій дизайнерський талант. Підбирала власну колірну гаму – вітально в зелених тонах, спальню – у рожевих...»

Впевнений, що багато з вас, дорогі читачки, готові на це сказати: «Амін». Але ж саме цьому і вчить Біблія! Вона говорить чоловікові: «Я знімаю з тебе відповідальність за дім, це місце належить твоїй дружині, так що тут ти не керуєш».

Раніше я цього не розумів. Я думав, що оскільки я глава сім'ї, то і в домі я також хазяїн. Але це не так. Так, я – глава сім'ї, але в домі господиня – дружина. Тому мені не потрібно сунути ніс не у свої справи.

Далі. Багато жінок думають: «Якщо я повинна працювати в домі, то я просто прикута до нього...» Ні! Мова тут зовсім не про це! Тут говориться, що ви повинні працювати тут, але це не означає, що більше ніде ви працювати не можете. Насправді Біблія описує зовсім протилежну картину.

Ось що говориться в 31-му розділі Приповістей про жінку-помічницю: «І встане вона ще вночі, і видасть для дому свого поживу, а порядок служницям своїм».

Чи означає це, що коли ви не хочете самі виконувати всю роботу в домі, то й не зобов'язані це робити? Можливо. Якщо ви мудро керуєте своїм домом. Але про це поговоримо трохи пізніше.

І знову запитання до вас, дорогі читачки! Отже, ви розумієте, що є господинею у власному домі. Що б ви хотіли зробити у першу чергу?

У згаданому розділі Приповістей читаємо: «Про поле вона намішляла (це вже бізнес) і його набула». Як же вона розпоряджається прибутком від свого бізнесу? «Із плоду долоней своїх засадила вона виноградника». Чи виходить

діяльність цієї жінки за рамки її дому? Так! Як саме? Як їй до вподоби.

Бог не змушує помічницю чоловіка бути людиною, яка ніколи нічого в житті не бачить, крім миття підлоги і приготування їжі.

Ви, так само, як і чоловік, створені за образом і подобою Божими! І Бог повелів вам володіти і керувати всією землею! Ви повинні брати в цьому участь. Використовуйте свою енергію, винахідливість, свої творчі задатки, ділове мислення, інтуїцію – усе, чим ви можете допомогти чоловікові.

Наприклад, йому складно прийняти якесь рішення, а ви відчуваєте, що могли б розсудити правильно – вперед! Не бійтеся приймати рішення у тій сфері, у якій ви добре розбираєтесь! Сам Бог відкриває перед жінками ці двері. Просто проявіть ініціативу.

І це ще не все. Читаємо наступний вірш: «Долоню свою відкриває для вбогого, а руки свої простягає до бідного» (Пр. 31:20) Жінка, про яку тут йдеться, зауважує потреби навколишніх і використовує засоби, які є в її розпорядженні (поговоримо про це пізніше), щоб допомогти бідним і нужденним! Вона проявляє ініціативу, змінює чиесь життя на краще. Не чоловік, а дружина.

Чи чоловік залишається головою сім'ї? Так. Але його повноваження лежать поза домом. А це місце належить вам, жінки.

Виникає запитання: яким чином дружина повинна господарювати в домі? Як вона повинна це робити? Залашитися дещо пасивною чи повністю брати кермо влади у свої руки? А може, шукати середину? Наскільки рішучо вона повинна бути? Якою владою жінка розпоряджається?

Питання зрозуміле? А чи є на нього відповідь? Біблія – чудова книга, вона відповідає і на це. 1 Тим. 5:14: «Отож бо, я хочу, щоб молодші заміж виходили, родили дітей, домом рядили, не давали противників ані жодного поводу для лихомовства». Вираз «домом рядили» зводиться до двох грецьких слів, поставлених поруч. Одне з них нам вже знайоме – «ойкос», тобто «дім».

Але друге слово... Воно справді може вразити, особливо чоловіків. Я перевіряв всі підручники грецької мови, які вивчав у семінарії, щоб дослідити це слово, і сам собі говорив: «Не може бути, щоб воно насправді означало це». Однак, саме ЦЕ воно і означає.

Знаєте, про яке слово я говорю? Бог не просто вповноважує жінку керувати домом і всім, що з ним пов'язане. Він називає повноваження, якими наділяє дружину в домі, словом «деспот»! Вона повинна бути деспотом у своєму домі!

Чи відоме вам споконвічне значення слова «деспот»? Абсолютний правитель, монарх, цар, володар, начальник. Чи ви розумієте? Бог дав чоловікові статус голови сім'ї і супутно цьому відповідальність і владу. Але Він також наче обійшов чоловіка стороною, говорячи йому: «До речі, Я прийняв одне рішення – дім належить їй, туди не втручайся. Тут головна вона, а не ти». При цьому Він використав найсильніше, найвиразніше з біблійних слів, які позначають абсолютного правителя, – слово «деспот». Отже, хто ви, жінки? Ви «деспот ойкоса», тобто домоправительки.

Зрозумівши це, спробуйте провести експеримент. Присвятіть всю себе тому, щоб бути такою помічницею для чоловіка, яку хоче бачити вас Бог. І ви побачите дива.

Далі буде.

ВЧЕННЯ

Проблема братів і сестер, які пророкують, полягає в тому, що вони хочуть мати дар пророка і починають передбачати майбутнє, долі, духовні справи, хочуть отримати якийсь контроль. Дорогі, це не той рівень, ніхто дітям не дає керувати транспортом.

Тільки пастор і досвідчені старші брати мають навчати і виховувати церкву і – коли прийде натхнення від Бога – докоряти. Люди будуть плакати, сумувати через свої вчинки, і відбудеться «лікування» народу. А насухо буває тільки на каменоломнях. Камінь б'ють – іскри йдуть. Думаю, все тут зрозуміло.

В 1 Сол. 5:20 написано, що ми маємо не гордувати пророцтвом і не все сприймати за істину. Користуватися пророцтвами треба правильно. Мене часто питають, як я сприймаю пророцтва. Відповідаю: приймаю відсотків на 50. Це моя позиція, я її не нав'язую. Але Слово нас вчить ніколи не спішити приймати пророцтво одразу на всі сто відсотків. Скільки людей одружилися по пророцтвах, а результат плачевний. Як немає любові, ніяке пророцтво не допоможе. І одружуватися треба не по пророцтвах, а по коханню.

Отже, не зовсім здорова позиція – приймати все за чисту монету. Але є протилежна позиція – не приймати взагалі нічого. Не треба гордувати, насміхатися. Бог досконалий, Слово досконале, але люди недосконалі. Може йти слово від Бога, а брат слово від себе вставить або висловитися неграмотно – говорить так, як вміє, як йому вдається.

Крайньої позиції не повинно бути, не треба принижувати братів, які пророкують. Але треба досліджувати. Якщо це Боже – беремо до уваги. Якщо не Боже – відкладаємо.

Стан душі – фільтр у духовному світі

Стан душі того, хто пророкує, має дуже велике значення, це фільтр у духовному світі. Буває, так наснитися, що й не знаєш, куди це подіти. Це буває у всіх. Але це не значить, що я маю це записати і всім розказати. Я видаю найкращий продукт, коли бачу, що це гарний, зрозумілий сон, корисний, у ньому є сіль, є помазання, є Божа ідея, думка.

Так і з пророчим словом. Ми мусимо бути фільтром. Усе залежить від духовності, освіти і виховання особи. Деякі бачать у видіннях парники, помідори якісь. Виникає думка, що в них, мабуть, є теплиці. Хіба це видіння? Усе мусить мати ідею, думку. Не треба говорити з кафедри про все, що привиділося.

Тому й написано, що коли ти пророкуєш, то в міру віри. Якщо бачиш, що це від Бога, то будь ласка. А якщо не впевнений – відклади. А то, прямо скажемо, дивні речі можна почути.

Тих, хто пророкує, треба випробовувати

Чому їх потрібно випробовувати? Написано, що про пророцтва треба розмірковувати. Бог каже Своїм людям, що не всякому духу можна вірити. Пророцтво – це дух пророку від Святого Духа, людина тут – як динамік, як засіб для передачі цієї інформації. І Бог вчить, що духи пророчі мають бути покірні пророкам. Іншими словами, у моїй волі – озвучити це пророцтво для всіх, а чи просто записати. Це моє право. Не треба перечити Слово, мовляв, не міг стриматися.

Розумію, що коли йдеться про духовне хрищення, коли вперше сходить Дух, людина впадає в ейфорію і тоді і танцює, і мовами молиться, і співає, і цілує всіх. Я бачив таке, таке буває, але ж не весь час.

Чому ж потрібно випробовувати духів? Не всі духи – Божі, не всі – пророчі і не всі – правильні. Коли читаємо Слово, беремо все за чисту монету. А коли приходиться слово з духовного ефіру, треба його зважити і перевірити. Якщо ми переконалися, що воно від Бога, беремо. Не переконалися – кладімо набік, хай лежить.

Є така думка, що коли йде пророче слово і я його не приймаю, то матиму гріх. Ні, не матиму. Бог вчить нас перевіряти

пророче слово. Якщо до вас було слово нечітке, неконкретне – таке, що його можна будь-кому сказати, попросіть Бога повторити слово через когось іншого, якщо воно було від Нього. Ми співпрацюємо з Богом, і Він підкаже і допоможе, коли треба. Нам треба вірити спілкуватися з Богом.

Олександр Попчук

Згадаймо Гедеона. Ціль Божа була зробити Гедеона міцним. Почув він слово – і не став міцним. Треба ще раз. І Бог послухав. Бог вміє утверджувати в вірі. І от Бог чудо робить – а Гедеон не зміцняється. Просто таки українець якийсь. Але Бог врешті-решт утвердив його – через сон, який дав його ворогові. І тоді зміцнів муж Божий і вже міг рухатися в Божому плані.

Пророцтва віщунського духа

Є пророцтва від Бога, а є від віщунського духа, тобто духа від сатани. Не спеціаліст у цьому не розбереться, буде думати, що і Боже, і не Боже – від Бога. Згадаймо випадок, описаний в Діях. Ідуть апостоли на зібрання, і ось жінка вітає їх і говорить, що вони – раби Бога Всевишнього. Що тут поганого? Адаже ж правильно каже. Але каже віщунським духом. Спеціаліст розбереться, не спеціаліст – не розбереться.

Інколи буває в наших зібраннях – піднімається пророчий голос, не представляється, багато говорить мовами, інформація його чинить тиск, гніт, нічого в ній свіжого, підбадьорливого, не зміцнюється ні віра, ні надія, є тільки гнів. І таке не раз, не рік, а десятки років. І всі вже знають – приїхав той брат, то таке викриття піде – гроза!

Господь завжди говорить: «Так говорить Господь», «Так говорить Дух Святий». І навіть якщо Бог докоряє, Він завжди, як Батько, дає людям вихід. Коли немає збудування, коли гніт і розділення, коли відбирається віра і надія – «Я тебе виписав з книги життя і тебе більше не чую і чути не хочу» – який це дух говорить? Подумайте! Поміркуйте! Або таке доводилось чути: «Так говорить Господь: Мене немає серед вас». То хто це говорить, якщо Бога немає? Не хочу на цьому багато зупинятися, але цього ой як немало є в наших церквах.

Бог ніколи не говорить в площині людей, Він говорить зі Своєї позиції, і говорить досконало, ясно і зрозуміло, і видно, що це Бог.

Отже чому Бог вчить нас випробовувати пророцтва? Та тому, що є слово від Бога, а є сказане духом віщунським.

В 23-му розділі Книги пророка Єремії про неправдивих пророків написано, що вони крадуть слова один в одного. І таке буває. Наприклад, на одному великому зібранні було сказано, що, мовляв, ляжете спати при одній владі, а прокинетесь при іншій. Ви чули таке? Це вже не один рік ходить по Україні. Тому що були на тому зібранні пророкуючі брати і сестри, які розіхалися по своїх церквах і те саме взяли пророкувати. Це означає, що люди не бояться Бога; люди здатні до імітації пророцтва.

Принципово всі пророцтва мають бути різні, у кожного має бути свій оригінальний стиль; а то буває, віруючий, а особливо молодий, побуває на великому зібранні, а там так гарно пророкують, та ще на російській мові, з акцентом таким. Я, коли почую таких молодих пророкуючих, майже завжди можу сказати, у кого вони вчилися. Бо почерки всіх знаю. І слова, і наголоси, і пози, і мовні звороти, і вставки іншими мовами...

Не розумію, для чого робити те, що не твоє, яка ціль пророкувати, коли це тобі не від Бога? Тут же стаття є – участь неправдивих пророків в озері... І не про курорт тут йдеться, замість води – вогонь.

землю. Може, і голови колись позбудешся. Таке сталося з найбільшим пророком. І таке буде з останнім поколінням пророків, так написано. Так що в багатьох бажання пророкувати скоро охолоне.

ДАРИ СВЯТОГО ДУХА

Це факт, і ми про це маємо говорити.

У тому ж розділі Єремії про неправдивих пророків сказано також, що вони пророкують мрії свого серця, свої думки, ідеї, бажання, хотіння.

Грубо кажучи, 70 відсотків пророцтв неправильні. Тому Бог і вчить нас розмірковувати. Якщо пророцтво в душі Євангелія, якщо для збудування, якщо ми відчуваємо помазання, коли звучить пророче слово – значить, Дух Святий нам дає засвідчення, це слово йде як молот, як меч, як вогонь. Наш дух чує, що це від Бога. А коли до того ще відкриваються таємниці серця, і при цьому діє механізм збудування, – ми це приймаємо. Якщо ж ми бачимо, що щось не так, відкладаємо це. Пороздумуймо.

Написано, що жінка кричала багато днів, коли Павло ходив на зібрання. І ось обурився його дух, і коли вона знову почала пророкувати, він Іменем Ісуса Христа заборонив її.

Здебільшого пророкувати беруться сестри, які в справах Євангелія мало обізнані. Тому будьте в цьому питанні здоровими. Коли ви чуєте покликання до проповідування, поговоріть з пресвітером, дружиною, якщо одружені, або з батьками – віруючими, маю на увазі. Або з якимсь духовним авторитетом.

Так само, коли прийшло натхнення і ви починаєте бачити якісь видіння, якісь сні або приходить пророче слово, треба обов'язково порадитися з якимсь досвідченим у духовних питаннях братом.

На превеликий жаль, пророкуючі ховаються по хатах, квартирах, пророкують в маленьких групах, а в зібранні немає слова. А, згідно з Писанням де має бути слово? В зібранні. Вони ж чекають до кінця, коли всі розійдуться і залишаться найбільш вірні або, скажемо так, нужденні і вже починаються дії святих, та не апостолів.

Я це кажу не для критики, а для аналізу ситуації. Коли мови – собі і Богові, то пророцтво – для народу. Коли в нас є невіруючі, не спасенні люди, це нормально, коли є пророцтво. Але написано, що це мають бути таємниці серця. Почує людина цей голос і скаже: «Істинно з вами Господь».

Найкраще потяг рухається по колії. Найкраще християнинові, коли він живе по Писанню, проповідує по Писанню і пророкує по Писанню. Тоді дуже багато складових відповідальності ми знімаємо з себе.

Як випробовувати духів

По-перше, випробовуємо духа, а не брата. Чомусь деякі віруючі люди, коли їм кажуть, що хочуть з ними помолитися і випробувати їх дух, лякаються і відмовляються. Але ж Біблія нам каже, щоб ми духів випробовували. Це нормальна практика, ненормально якраз цього не робити.

Брати, уважно перечитайте 1 Ів. 4:1-5. Треба випробовувати духів, чи від Бога вони. І треба знати, що коли ти хочеш проповідувати або пророкувати, ти мусиш бути на видоті, а коли так, твою інформацію, твоє слово люди будуть зважувати, і хтось буде хвалити, а хтось – критикувати. До цього треба бути готовим. І хто знає, що ще прийде на нашу

Брат, який пророкує, має стояти в раді Господа. Єремія каже, що його можуть навіть вбити, але люди повинні знати, що Бог його послав. І те, що він з Богом, для нього було важливіше за те, що могли вчинити йому люди.

Дух Святий, дух пророчий і Слово Боже – це одна команда, одне ціле. І Той Самий Дух, Який надихав на написання Біблії, говорить через пророцтво. Але люди є більш досконалі і менш досконалі. Хтось вміє передати натхнення більш виразно, а хтось – примітивно. Але головне – передати основну думку. А ми досліджуймо, чи це згідно з Біблією, чи той дух визнає Христа, що прийшов у тілі.

Часто буває таке. Привели одержимого, тобто людину, що має демона, і почали виганяти з нього демона. Демона треба виганяти, але не треба в'язувати з ним в балачку, бо це демон, і його не варто питати, чи він визнає Ісуса Христа, Який прийшов в тілі. Тоді постає питання: якого духа випробовувати? Нечистого? Ні, з ним все зрозуміло. Суть якраз у тому, що пророчого духа треба випробовувати. Так вчить Біблія. Написано, що не всякому духу вірте. Тобто ми маємо перевіряти інформацію.

Сьогодні пішли нові хвилі, нові течії, які навчають, що все має бути духовно. Але суть у тому, що Ісус Христос, Бог, був у тілі. І Бог святий, і душа спасенна, і тіло освячене. І гарно одягнене, як личить святам. Ось як має бути! Це проста думка. На жаль, дехто цим нехтує, пильнуючи, як він вважає, лише про духовне. А це справжнє сектанство.

Дорогі мої, Бог рятує, спасає і освячує і дух, і душу, і тіло. Ісус Христос був у такому ж тілі, як і ми, в людському тілі. І той дух, який це визнає, – від Духа Святого. Якщо людина йде до Бога, і її дух спасається згори, відроджується душа, то обов'язково має спрацювати механізм освячення тіла цієї людини. Треба пам'ятати, що одяга відображає інтелект людини, і це не останнє питання. Християни мають бути вдягнені так, як личить людям, що відділилися від загальної схеми світу і посвятили себе Богові.

Отже, пророчого духа випробовують, чи згідно з Біблією він говорить; чи збудовує церкву його інформація; чи відкриває він таємниці серця. І коли якийсь брат каже, що до нього почало приходити пророче слово, треба йому допомогти. Однак цей брат має бути найбільше зацікавлений в тому, щоб його випробували. Якщо це не той дух, а ми вже знаємо, що таке може бути, то на початковій стадії, коли він тільки проявляється, набагато легше цей кранік закрутити, і все буде добре. Ніхто нічого не знає, і брат не засоромився, і нас не засоромив.

Як можна випробувати? Брати-служителі (мінімум два) беруть якісь два питання, одне позитивне, друге – негативного характеру, і просять того брата помолитися, наголосуючи, що випробовують не його – він брат у Христі – а духа. І пропонують братові помолитися, скажімо, протягом тижня за ці потреби. Звісно, брат не повинен знати, що то за потреби. Робити так доцільно разів зо два-три.

А то буває, з братом проблеми, треба вже його на замітку брати, а до нього слово: «Стий, як стоїш». Хто це говорить?

Так можуть сказати тільки демон або людина сама від себе. Бог «святотому», який попиває час від часу, не скаже: «Стий, як стоїш». Він йому щось інше скаже. І пресвітер щось скаже. І рідна жінка також. Хіба що зайнята духом атеїзму жінка скаже: «Пив – і пий далі, лише туди не йди».

Можна що потребу також поставити на зібранні, де діють дари Духа, але це мають робити старші церкви.

Пророкуючий нехай дбає про своє випробування

Навіть якщо служителі випробування не ініціюють, пророкуючий брат мав би сам просити, аби вони з ним помолилися. Оце нормальна, здорова євангельська позиція. Хіба зубний лікар має бігати по місту і шукати, в кого з зубами проблеми? Може, не зовсім доречний приклад, але зрозумілий.

Якщо брат уникає перевірки, то, можливо, або брат цей лукавий, або дух лукавий. Якщо ж стане зрозуміло, що з пророкуваннями не все гаразд, людина розумна, богобійна і смиренна прийме зауваження старших братів. Вони помоляться, заборонять духові в ім'я Ісуса, брат зречеться його – і все в порядку.

Мене запитують, чи не буває так, що Бог спонукує пророка повторювати пророцтво на кількох зібраннях. Уже в самому запитанні можна відчувати ненатуральність ситуації. Так само, як варто записувати найбільш яскраві проповіді, пророкуючий брат може записати якусь яскраву, сильне пророцтво і навіть розіслати його по церквах області, не обов'язково їздити туди самому і по-новому пророкувати. Ми ж люди, обов'язково зіб'ємося.

Цікавляться також, чому, коли ставиш перед Богом якусь проблему, відповіді не отримуєш, натомість на якомусь зібранні може бути слово, яке відкриває стан душі. Запам'ятайте: Бог ніколи не відповідає на нерозумні запитання. І це нормально, коли людина ставить потребу перед Богом, а Він каже їй: «Ти спочатку займи відповідне місце і помирися з жінкою».

Ми повинні знати, що Бог – це зразковий Батько. Це найбільший Інтелігент. Він ніколи Своїх не засоромив і не засоромить. І Він ніколи не буде з вами говорити на нерозумні теми. То коли ви будете питати Господа, скажімо, про стан душі пресвітера, Він з вами навіть не привітається. Скажіть, який сенс відкривати вам, що в когось виникла пухлина, коли ви – не хірург? У вас що, свого клопоту мало? Усі спасенні? Бог ніколи не дасть вам роботу, яка не ваша! І якщо Він дав добро на те, щоб тут був пресвітер, Він ніколи не обійде його.

А коли пресвітер прийде перед лице Боже і буде просити відкрити йому стан душі свій чи церкви, Бог відкриє.

Є, звичайно, винятки. Коли беззаконня покриває більшість церкви, але лишилися декілька, які не осквернилися, Бог їм відкриває, але і скаже, що робити далі.

Чи правильно, коли члени церкви ідуть зі своїми потребами і проблемами до пророків? Правильно, коли вони йдуть до Бога, а не до пророків.

Далі буде.

Є два види проповідей. Перший – коли ми проповідуємо словами, викладаємо Боже Слово, в центр ставимо Ісуса – і правильно робимо, так має бути. Але є другий вид – без-словесна проповідь. Вона впливає не менше, а інколи й більше, як проповідь словами. Не всі ми будемо стояти за кафедрою, викладаючи Боже Слово. Зрештою, це аж ніяк не головне. Писання застерігає, щоб не всі ми робилися вчителями. Але кожен із нас повинен проповідувати добрим ділами. Це людей вражає, це до них доходить. До сліпого, до глухого, до неписьменного дійде, коли ви йому зробите добру справу.

Не всі одразу розуміють словесну проповідь. Інколи треба кілька разів пояснювати, щоб люди розібралися, що таке благодать діюча, що таке – благодать спасаюча... Але проповідь ділами розуміють всі й одразу.

ДОБРІ ДІЛА

«У всіх себе подавай за зразка добрих діл, у навчанні непоруш-ність, повагу, слово здорове, неосудливе, щоб противник був за-соромлений, не мавши нічого лихого казати про нас» (Тит. 2:7-8).

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕ України

Ми повинні проповідувати добрими вчинками. Саме до цього нас спонукує Слово Боже. У Діях читаємо: «А в Йопії була одна учениця на ім'я Тавіта, що в перекладі сарною зветься. Вона повна була добрих вчинків та милостині, що чинила» (Дії 9:36). Брати і сестри, про нас можна сказати, що ми повні добрих вчинків? Питання залишається відкритим...

А Тавіта проповідувала без слів. Своє життя вона присвятила робленню добрих вчинків. Не сумніваюся, що тільки віра в Ісуса спонукала її робити добро. Віра – це перша рушійна сила, яка нас веде до добрих вчинків. Якщо, дорогий брате, дорога сестро, тебе не тягне до добрих вчинків, перевір, чи все гаразд у тебе з вірою.

Коли наш автомобіль перестає їхати, проблема не в колесах, проблема – у двигуні. Бо колеса залежать від двигуна, саме він рухає авто. Навіть якщо у вас найкраща марка автомобіля, коли двигун не працює, вона нічого не варта. Отаким двигуном добрих діл є віра і тільки віра.

Апостол Петро говорить: «Покажіть у вірі вашій...» Читали про таке? Богу не подобається віра, яка їде порожняком. Ми покликані не гори переставляти, не великі чуда робити. Є окремі люди, яким Бог доручає це робити. Окремим Він дає те чи інше дарування, те чи інше служіння. Усі ми не можемо бути пророками або чудотворцями. Але всі ми можемо легко і просто робити добро всім людям.

Для цього не потрібні великі грошові транші. Один жарт розповідає про чоловіка, який собі міркував так: «От коли б я йшов по дорозі і знайшов тисячу гривень, я б одразу половину дав на добре діло». Оце добряк. Одразу би дав, якби знайшов.

А Біблія подає нам приклад. Тавіта була проповідницею добрими ділами. Її проповідь була настільки прекрасна, що всі люди плакали за нею. Не знаю, чи будуть так плакати за нами.

Нині єгоїзм набрав у світі особливого розмаху. І цей дух єгоїзму лізе в церкву. Першоапостольська церква вирізнялася тим, що вони один одному робили добро. Це нам показує Слово Боже. «А люди, що ввірували, мали серце одне й одну душу, і жоден із них не вважав що з маєтку свого за своє (для нас це звучить мало не як фантастика, ми таке не практикуємо), але в них усе спільним було. І апостоли з великою силою свідчили про воскресення Ісуса Господа, і благодать велика на всіх них була. Бо жоден із них не терпів недостаті...» (Дії 4:32-34).

Ніколи б на них благодать не зійшла, коли б вони, зібравшись, нарікали, мовляв, Іван живе ліпше, а Маруся – гірше. Тому дали, а мені не дали. Тому завдали, а від мене відібрали. На таке зібрання благодать не зійде. Бо це не зібрання однодушних людей, це зібрання ремствувачів. І Дух Божий там не може бути. А там, де один одного люблять, підтримують, піднімають, а не пригнічують, там, де є єдність, є чуття єдиної родини, там діє велика Божя благодать.

Хто з нас не мріє, аби наші церкви були благословенні? Усі ми мріємо, і нам жаль, коли з року в рік у церкві однакова кількість членів. Можливо, ми десь недопрацюємо, можливо, не так ведемо церкви. Треба робити аналіз. Читаю біблійні тексти, і аж за серце бере – така благодать на них сходила, така сила в них була.

Невже Господь змінився? Ні, Він живий – слава Йому навіки. Посвячення наше мізерне – моє перше, ваше друге. Щоб отримати добрий результат, треба щось покласти. Невже ви думаєте, що Тавіта

не мала своїх турбот і потреб? Але вона розумно використовувала час. Її серце було наповнене любов'ю до людей. Вона пам'ятала, що Бог – Батько сиріт і вдов. І вона знаходила тих сиріт і вдовичь і опікувалася ними. Вона була знаряддям в руках Господніх.

Перші християни не мали недостаті. Так написано. Але уявіть, що було б, якби ми прийняли на конференції рішення, щоб усі принесли своє добро, скажімо, до братерської ради. Не знаю, як би ми заспівали. В одному впевнений – у багатьох із нас виникли б численні питання.

Ми так робити не будемо, не хвилюйтеся. Але ми констатуємо факт. І задаємося питанням: що змусило людей так сильно жертвувати? І знову приходимо до висновку: їх спонукувала жива, євангельська, свята віра. А ця віра була чинна любов'ю. Бо в Христі Ісусі не має сили ні обрізання, ні необрізання, але віра, чинна любов'ю.

Віра, повторюю, ніколи не їде порожняком. Віра без діл мертва. А що мертво – воно неприємно пахне, його скоро ховають, і то глибоко – майже на два метри. А від Тавіти йшов приємний запах – запахність Христова, запахність добрих вчинків.

І моя думка така: кожна церква християн віри євангельської має бути, як та троянда, яка не тільки гарно цвіте, але й гарно пахне. «Ви – запахність Христова...» Ви таке читали? І сьогодні, повірте, нам значно легше світити, як колись. Колись не можна було робити добро – радянська влада чітко постановила: благодійною діяльністю займатися заборонено. І за добрі вчинки тоді могли навіть засудити. А сьогодні – роби добро, скільки можеш – в ім'я Ісуса Христа.

Треба бути готовим до добрих діл. Чому ми не завжди готові? Павло до Тимофія пише так: «А в великому домі знаходиться посуд не тільки золотий та срібний, але й дерев'яний та глиняний, і одні посудини на честь, а другі на нечесть. Отож хто від цього очистить себе, буде посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло» (2 Тим. 2:20-21).

Виявляється, до добрих діл треба бути приготованим. І є речі, які гальмують нас у чиненні добра. Це гальмо – гріх. Коли людина залізла в гріх, вона не думає про ближніх, вона сама себе вже втратила, це вже нечиста посудина. Її треба спершу очистити, а не орудувати нею. Вона нечиста, а Владика не буде вживати нечистих посудин.

Хто нас приготує? І Слово Боже, і очищувальна сила Імені Ісуса і крові Ісуса. Чинників, які можуть зробити нас більшими за сніг, цілком достатньо. З Божого боку є повна міра благодаті, щоб нас зробити готовими на добре діло.

Повернімося до Тита. Тит мав доручення від апостола Павла настановляти віруючих у Криті. І ось що Павло пише: «Багато бо є неслухняних, марнословів, зводників, особливо ж з обрізаних, – ім треба уста затуляти; вони цілі доми баламутять, навчаючи, чого не належить, для зиску брудного... Вони твердять, немов знають Бога (мовляв, ми віруючі, не вчуть нас), але відкидаються вчинками, бувши бридкі й неслухняні і до всякого доброго діла нездатні» (Тит. 1:10-11, 16).

Зіпсутість людей перевіряється не їхніми словами, а їхніми вчинками. З цього приводу народна мудрість каже: «Обі-цянки масні, а вареники пісні». Оце про

людей, які багато говорять але не вміють найменшого доброго діла зробити.

Хай Господь допоможе нам бути чистими, готовими до всякого доброго діла, тому що Бог хоче через нас засвідчувати іншим людям. Ми не свої, ми дорого куплені. Наші тіло, душа і дух належать Богові, і хай всі ці три іпостасі служать на славу Бога. А слава Богові прийде, коли ми будемо старатися на кожному кроці робити добро в ім'я Ісуса Христа.

Дуже раджу всім уважно проаналізувати другий розділ Послання Павла до Тита і практикувати його в житті. Тут прочитуємо лише декілька віршів. «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно і побожно в теперішньому віці і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спасителя нашого Ісуса Христа, що самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах заподаних. Оце говори та нагадуй (це ми якраз і робимо), та з усяким наказом картай. Хай тобою ніхто не погордує» (Тит. 2:11-15).

Ми, як служителі, маємо донести до кожного члена церкви, що він повинен бути тим проповідником добра, і тоді церкви обов'язково ростимуть. Бо в світі, в селах і містах, є душі, заперзлі і втомлені від гріха. Хоч вони і п'ють гріх, як воду, але він вже їм сильно надойв. Вони змучилися, вони, як ті сліпі, йдуть, не знаючи куди, вони поранені і нещасні, бо не мають цілі. І раптом віруючий чоловік такому допомагає. Це людей дуже дивує. І дуже на них діє.

Біблія каже: коли ворог твій голодний – нагодуй його, а коли спраглий – дай йому пити. Коли ти так робиш, ти збираєш вугілля на його голову. Але не так, як та жінка, яка на запитання, чи пробувала вже збирати вугілля на голову свого невіруючого чоловіка, відповіла: «Вугілля не пробувала, але окріп вже лила».

Мій родич і брат у Христі за радянської влади працював у Кременці лікарем-рентгенологом. З нього насміхалися, а він на те не зважав. Коли приходили віруючі на прийом, він сам водив їх по кабінетах, не бентежився, коли вони вголос зверталися до нього: «Брате» – і це в радянські часи! Старенькі не розуміли, що вони не в церкві і що в поліклініці недоречно так звертатися. Але лікар не соромився віруючих. Його обзивали сектантом, однак він залишався незворушним, як кремін.

Завідуючий відділом, в якому той Володимир Гнатюк працював, старався насолити йому, як тільки міг. Той усе зносив. Але несподівано завідуючий серйозно захворів – переніс інсульт. Лежить вдома, і ніхто з колишніх друзів, з якими він пив, гуляв, веселився, його не відвід-

ував. Кому потрібна хвора людина? Коли ти здоровий, та ще при грошах – тоді ти друг. А коли спаралізований – кому такого треба? І це сильно пече людей, які були на вершині, а потім лишилися за бортом. Це сильний психологічний удар.

Володимир Гнатюк взяв свого сина – підлітка і навідав хворого. Той чекав друзів, з якими гарно проводив час, а натомість прийшов ворог, штунда, та ще й не з порожніми руками. Почав розпитувати про здоров'я, про самопочуття – так, ніби вони завжди були друзями. І той колишній завідуючий почав плакати. Знаєте, чому? Вугілля запекло.

Господь хоче, щоб ми всюди і завжди творили добрі вчинки. Це наша місія, наше право, це наказ нашого Верховного Доброчинця – Ісуса Христа.

Ісус навів притчу про доброго самарянина не просто так. Центральна думка притчі така: людина в горі, людина при смерті, на межі погибелі – і ось їде священик правити службу і мінає нещасного – мовляв, ще ризи позамазую, нащо це мені здалося. У храмі щось зароблю, а з цим – хіба втрачу.

А напевно ж проповідував у храмі про заповідь любити ближнього свого. Сильний теоретик, не заперечив. Але йшов на службу і не сотворив того, що говорив.

Апостол Іван каже: «Діточки, будемо любити не словом і язиком, але ділом і правдою». Пам'ятаймо, що це потужна зброя, яка обов'язково спрацює.

Коли Ісус засяде на престолі і буде судити всі народи, там ніхто не буде статті підбирати, там будуть братися до уваги діла.

Наша судова система дуже недосконала. Дрібні справи замість того, щоб розглядати в місяць, переходять по інстанціях все вище і вище. Світова практика засвідчує, що лише п'ять-вісім відсотків усіх справ повинен розглядати Верховний Суд. У нас все навпаки. Чому? Корупція і хабарництво цьому виною. Деякі судді просто зневажають рядових людей, справи яких роками лежать у сейфах. Невинна людина в тюрмі, а до неї суддям немає діла.

Але слава Ісусу, який знає все. «Дякуйте Богові, добрий бо Він, бо навіки Його милосердя!». І коли ми молимося, Цар всесвіту приділяє нам увагу. Верховний Суддя слухає нас і допомагає. Подяка Йому за це! Він дає нам хліб і воду, ми ди-хаємо Його повітрям і користуємося усіма Його благами. І ось цей Верховний Суддя буде судити не за складними юридичними параграфами. Долю людей визначать їхні вчинки. «Я був голодний – і ви нагодували Мене...» Як просто – простіше не буває!

І люди будуть суджені за те, що не подали голодному куску хліба, що не зробили добро там, де могли зробити. «Хто знає, як чинити добро, та не чинить, той має гріх!». Це серйозна справа. Це речі, з якими ми зустрічаємося кожного дня. Тож, поки день, будемо робити добро всім людям, а найбільше своїм по вірі. Хай би допоміг нам у цьому Господь.

Чим можна доказати, що ми – нове творіння в Ісусі Христі? Тим, що нас сильно тягне до добрих діл. Як риба не може жити без води, так справжній християнин не може жити, не чинивши добра.

Якби ми з вами серйозно взялися за справу, до наших церков потягнулися б люди. Вони бачили б, що в нас інша атмосфера. У світі єгоїзм і ворожнеча, а в церкві – злагода і любов. Там мороз 30 градусів,

а в церкві тепленько. Там гордіня, пиха життєва, а в церкві все скромно, акуратно. Усі один одному доброзичливо усміхаються, один за одного моляться. Біблія каже: «Носіть тягарі один одного, і таким чином виконаєте Закон Христів».

Робимо висновок. До чого нас закликає Боже Слово? До добрих діл. Маємо не просто робити, але бути ревними в добрих вчинках. Склянку холодної води небесна бухгалтерія зафіксує, і це буде озвучено на весь всесвіт. Уявляєте?

Тому ми, віруючі, зобов'язані бути найбільшими доброчинцями у світі. По-перше, тому, що Він нас спас даром – слава Йому! Він нас, грішників, оправдав, усиновив. Ви і я маємо титул царських синів і дочок. Не колгоспників і робітників, але Божих дітей! Слава Йому!

Наш Батько Небесний посилає дощ на праведних і неправедних, зичливо всіх годує, дає і не жаліє. Він в цю землю закладв скарби – не партія і уряд, а Бог закладв нафту, газ, вугілля, інші природні копалини. Хтось на цьому мільярди заробляє, але прийде день, усі стануть перед Суддею, і Він за все спитає.

Багач був засуджений не тому, що був багатий, а тому, що кожен день їв і пив, а за душу свою не дбав. Чому він дозволив Лазарю кришки під столом збирати? Чому не подбав про нього?

«Усе, що зробили одному з найменших, Мені ви зробили!». Хвала Христові! Тому люди і будуть суджені згідно зі своїми вчинками.

В останньому розділі останньої книги Біблії читаємо серйозне попередження Христа: «Ото незабаром приходжу і зо мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його» (Об. 22:12). Кожному – це мені і вам. Це не мої слова. Тому, дорога церкво, ми з вами покликані робити добро людям. Це наш стиль життя, наше дицання, наша платформа і вода, в якій ми плаваємо. Неможемо уявити церкви, в якій не займаються добрими справами. Тож, поки живемо на цій землі,кладаймо в Божу скарбницю.

Павло пише до Тимофія: «Наказуй багатим за віку теперішнього, щоб не несли високо (видно, в багатих є така проблема) і щоб надії не кляли на багатство непевне, а на Бога живого, що щедро дає нам усе на спожиток, щоб робили добро, багатилися в добрих ділах, були щедрі та милі, щоб збирали собі скарб як добру основу в майбутньому, щоб прийняти правдиве життя» (1 Тим. 6:17-19).

Біблія неодноразово наголошує на важливості доброчинного християнського життя. Ми не говоримо, що добрі діла спасають. Спасає віра в Ісуса. Найбільшу добру справу у всесвіті зробив Господь. Найбільшу жертву приніс Він. Що б ми на землі не робили, це ніколи не зрівняється з тим, що зробив Господь. За нас спасіння Бог заплатив величезну ціну і зробив це з любов'ю. А ми служимо Йому добрими вчинками, бо це наш спосіб життя, наша віддака Господові.

Він добув нас з болота, дав нам Духа Святого. Але коли ми не будемо готові до доброго діла, Він відійде від нас. Не обманюймося. Люди світу цього не знають, що таке молитва в душі. І Біблія каже, що вони можуть назвати нас біснуетами, коли почують таку молитву. Але коли ми їм щось добре зробимо – голодний зрозуміє, нещасний зрозуміє. Тому робімо добро, поки живемо. І люди побачать що це особлива Церква.

Ми з вами покликані на дорогу вузьку. І Син Божий сказав: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16). Через наші добрі вчинки в ім'я Ісуса Христа прославляється Отець.

До приходу Месії і антихриста все готово?

Нині всі значні світові події пояснюються боротьбою за нафту, за корисні копалини, за ринки збуту, а також біржевою грою, тобто боротьбою за гроші. Але є й інші рушійні сили в світі — значно сильніші.

28 вересня 2000 року група ізраїльтян на чолі з Аріелем Шароном піднялася на гору в Єрусалимі, де розташована мусульманська святиня — мечеть Аль-Акса. За переказами, саме з цього місця пророк Магомет вознісся на небо. Навіщо ж у вкрай вибухонебезпечний період ізраїльтяни провокували мусульман? Тут ми підходимо до найголовнішого.

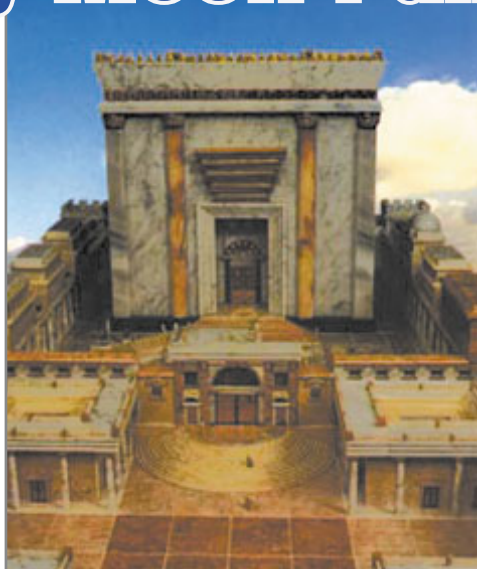
Мечеть Аль-Акса розташована на Храмовій горі, на якій стояли колись Перший і Другий храми юдеїв. Перший зруйнували вавилоняни, Другий — римські легіонери. Саме тут, згідно з рядом пророцтв і прямих приписів юдаїзму, повинен бути зведений храм Третій. І час реалізації пророцтва про зведення Третього храму настав! Це визнав абсолютно увесь єврейський світ.

За традицією юдаїзму, після закінчення розпорощення євреям буде повернена їх земля («І візьму вас із тих народів, і позбираю вас зо всіх країв, і приведу вас до вашої землі» (Єз. 36:24). Метою цього є звичення світові про боговибраність єврейського народу. А ключовим етапом в цьому є спорудження храму. Саме в храмі, повинен бути помазаний «цар з роду Давидового», який стане повелителем світу.

Відповідно до євангельського пророцтва Івана Богослова, він і стане тим самим антихристом, до приходу якого вже все готово на нашій планеті.

Щоб усвідомити серйозність подій, про які йде мова, досить згадати саму появу в новий час держави Ізраїль. Єврейська держава появилася після майже двохтисячолітнього небуття. Вдумайся, читачу: на місці, яке вже багато століть обжили інші народи, раптом появляється біблійний народ, відсуває палестинців і створює могутню державу з величезним впливом у світі.

За будь-яких варіантів розподілу Єрусалима ізраїльське керівництво підкреслює, що суверенітет і контроль над Храмовою горою залишається за Ізраїлем. Згідно з опитуванням, лише 1,8% ізраїльтян не вірять у можливість зведення Третього храму і, відповідно, 98,2% в цьому переконані тою чи іншою мірою.

Усе за планом

Підготовчі роботи йдуть повним ходом. Тричі на день всі равини проголошують молитву: «Нехай побачимо ми своїми очима, як Ти повернешся в Сіон».

Відносно розміру і архітектури храму жодних розбіжностей немає. Вважається, що архітектор його — Сам Всевишній. Існує проект, виконаний за детальним описом, поданим в розділах 40-43 Книги пророка Єзекіїля. Окрім проектів, уже готуються ритуальні предмети, інвентар для храму, компоненти, необхідні для жертвоприношень.

Наприклад, згідно з правилами «Геули» (збірника ритуалів і правил), вже введена порода корів необхідного відтінку червоної масті. Попелом цих спалених корів будуть очищувати євреїв від їх колишнього стану перед тим, як їх вперше запустять до храму. Нині таких корів розводять в штаті Луїзіана у США, і випасають їх пастухи-юдеї.

Єрусалимське сімейство Нетеф карбує ритуальний посуд; негевська каменеломня сім'ї Альпі готова надати у разі необхідності тисячі будівельних каменів, яких не торкалося зубило каменяря. На адресу храму вже

надходять подарунки. Наприклад, повідомляється, що семисвічник для головної зали вагою 700 кілограмів чистого золота подарував президент Всеукраїнського єврейського конгресу, український медіа-магнат Вадим Рабинович.

Досконало розписано, хто і як відправлятиме службу в храмі. Священники, які служили в стародавньому храмі, називалися коенами (або когенами); звідси прізвище Коен (Коген, Коган).

Відомо, що дрова для жертвового вогню повинні ретельно очищуватися від черв'яків, — це завдання буде покладатися, відповідно до суворих приписів, на коенів з фізичними вадами, яким заборонено з цієї причини брати участь в Богослужіннях.

Перераховувати деталі, які свідчать про глибину і серйозну роботу, пов'язану з майбутнім спорудженням храму, можна дуже і дуже довго. Безперечно одне — цілий народ, розпоршений по світу, готується до цієї події, і сили цілої держави поставлені на реалізацію мети. А палестинсько-ізраїльська конфронтація — незаперечне і конкретне підтвердження цьому.

Чому мовчить християнство?

Юдейська традиція очікування в новому храмі месії підтверджує звернені до юдеїв слова Ісуса

Христа: «Я прийшов у Ймення Свого Отця, та Мене не приймає ви. Коли ж прийде інший у ймення своє, того приймете ви» (Ів. 5:43). Антихрист прийде і сяде на престол саме у відновленому храмі Соломоновому — Третьому храмі.

Для цього і ведеться жажлива робота щодо декралізації світу християн в планетарному масштабі, у цьому смисл духовного розчинення християнського світу. Його розчиняють і розчиняють у війнах і в мирний час, у «демократизмі» і лібералізмі, екуменізмі й атеїзмі, глобалізмі та індивідуалізмі. Треба констатувати, що сучасний стан християнської віри — результат цієї глобальної роботи.

Віра і Святе Писання багатьма сприймаються як метафори, які не мають відношення до подій у земному світі. Уся система духовного світосприйняття, вибудована людиною за останні кілька тисячоліть, виявилася переміщеною в сферу ледь не фольклору. І людство в наш час стає свідком світових подій, які намагається пояснити, виходячи зі своєї матеріалістичної логіки.

Як красномовно висловився один ізраїльський політичний діяч, Бог на Заході вже помер, живий Він лише в Ізраїлі.

Ярослав ВАРЯШІН.

ДО РЕЧІ

Ізраїльтяни починають в Єрусалимі будівництво третього храму

Представники ісламського руху Ізраїлю, які вважають себе відповідальними за охорону мусульманських святинь, повідомили, що ізраїльтяни вирили прохід під мечеттю Аль-Акси в Єрусалимі в рамках підготовки до зведення Третього храму.

Чільник руху — шейх Рєад Салах — заявив, що Аль-Аксі погрожують. За повідомленням Агентства єврейських новин, Р. Салах випускає такого роду повідомлення кожні кілька місяців, але цього разу рух подав фотографії, зроблені Інститутом Аль-Акси, який займається реставрацією мусульманських святинь.

Фотознімки не викликали в Ізраїлі великого

резонансу, однак їх продемонстрували телеканали «Аль-Джазіра» і «Аль-Арабія» з коментарями про те, що сіоністи проводять «небезпечні розкопки» на території колишнього старозаповітного храму.

Представники руху впевнені, що кінцева мета цих робіт — будівництво Третього храму на місці мечеті. Вони вважають, що археологічні роботи загрожують майбутньому Аль-Акси, оскільки ніхто точно не знає масштабів розкопок.

Ізраїльське управління старожитностями спростує ці звинувачення, стверджуючи, що розкопки не ведуться і будівництво не заплановано. Про це повідомляє портал «Інтерфакс-релігія».

О. Тоузер

Чимало років минуло з дня смерті проповідника О. Тоузера (1897 – 1963), але його життя і духовна спадщина продовжують служити для багатьох благословенням, схилиючи до все глибшого пізнання Бога.

Характерною особливістю цього служителя було те, що впродовж усього свого життя він закликав віруючих повернутися до біблійної позиції ранньої Церкви, заснованої на нелицемірній вірі і прагненні до святості.

Тоузер вирізняється на тлі багатьох сучасних авторів тим, що вчасно відчув небезпеку відступу і зайняв безкомпромісну позицію вірності євангельській правді.

«Зовсім безгolosо і непомітно в наш час у популярних євангельських колах з'явився новий хрест. Він подібний до старого, але це інший хрест. Завдяки новому хресту виникла і нова філософія християнського життя. А через нову філософію

Хрест старий і новий

появилися нова форма служіння і новий тип проповіді.

Цей новий євангелізм користується тією ж мовою, що й старий, але його зміст — інший, і акценти його не такі, як раніше.

Старий хрест не мав зв'язку зі світом. Для гордої Адамової плоті він значив кінець дороги і приводив у дію вирок, виведений Синайським законом. Новий хрест не протистоїть людському роду, скоріше, він з ним у приятельських стосунках. Він дозволяє Адамові безперешкодно жити своїм життям, не міняє його життєвих принципів, дозволяє жити для своїх задовольнень. Тільки тепер він отримує насолоду від церковної музики, хорового співу, перегляду релігійних кінофільмів, театральних сцен — замість вчорашніх негідних пісень і вживання міцних напоїв.

Тепер розваги його вищого морального гатунку. Євангеліст нового хреста не вимагає зречення від старого життя перед

тим, як прийняти нове. Він проповідує не відмінність, а схожість. Він підшукує ключ до інтересів широкого загалу, показуючи, що християнство не вимагає нічого неприємного, навпаки, пропонує те саме, але на вищому рівні.

Новий хрест не вбиває грішника, а переорієнтовує його і пристосовує для чистішого і приємнішого способу життя. Християнська звістка підправляється, щоб бути більш придатною для світу.

Старий хрест є символом смерті гріховної натури людини. Він нічого не пом'якшував, не щадив і не намагався бути в добрих стосунках зі своєю жертвою. Бог не може схвалювати жоден плід гріха, яким би невинним чи гарним він не здавався людині. Бог спасає людину, віддаючи їй гріховну природу смерті, а опісля воскрешає дух і душу людини для нового життя.

Ми, що проповідуємо Євангеліє, не

покликані встановлювати доброзичливі стосунки між Христом і світом. Ми не дипломати, а пророки, і наша звістка — не компроміс, а ультиматум. Життя, яке пропонує Бог, випливає із смерті.

Кожен, хто бажає мати життя, повинен вмерти для гріха, для світу цього. Хрест, що поклав кінець земному життю Христа, тепер кладе кінець грішникові. Сила, що воскресила Христа із мертвих, воскресить колишнього грішника для нового життя. Апостольську проповідь старого хреста Бог стверджував могутньою дією Святого Духа. Отож будемо проповідувати старий хрест, і тоді ми пізнаємо колишню силу».

Вболівання пастора О. Тоузера сьогодні поділяють багато Божих мужів, які стали у виломі, аби запобігти поширенню згубних ідей лібералізму і модернізму. Газета «Наша дні» (осінь 2007) зі смутком нагадує: «Колись духовні особи стояли на

першому місці в суспільстві, сьогодні вони на останньому. Але, якщо вони чесні, то мають признатися, що самі винні в тому. Кафедра Америки перетворилася на рупор для влещування вух прихожан. Америка впала жертвою вчення, що моральність — це питання стандарту. В одному поколінні — вада, в іншому — добродетель».

З цього приводу відомий євангеліст Давид Вілкерсон говорить: «Англія колись послала місіонерів по цілій земній кулі, а тепер скрізь зачинає двері багатьох власних храмів через відступництво священників» («Вісник пришестья», листопад 2007).

Комерційні «проповідники» з літургією в стилі рок-н-ролу приглушили євангельську звістку про благочестя і святість. І пророчи застереження апостола Павла збуваються: «Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливістями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Але ти будь пильний!» (2 Тим. 4:2-3).

Молімося, щоб вірні пастирі пильнували і тримались того, що було на початку.

Надіслав А. Г.

СВІДЧЕННЯ

Завдяки Його жертві ми живі

Народився я 1980 року в сім'ї невіруючих. Був слухняним, добре вчився, закінчив музичну школу. Але вулиця вабила, і ще дитиною я почав випивати, курити. А в 16 років пристрастився до наркотиків.

Неодноразово намагався звільнитися від залежності, звертався за допомогою до лікарів, ворожок, але ніхто мені не допоміг.

Таке життя призвело до проблем із здоров'ям. У 2001 році мені поставили діагноз — ВІЛ. Виникли й інші проблеми — батьки боялися пускати мене додому, тато відмовився від мене, рідна сестра розмовляла зі мною через балкон. Тільки мама турбувалася про мене і молилася.

Проблем ставало все більше, мною зацікавилася міліція. Врешті-решт мене засудили до двох з половиною років позбавлення свободи. Перебуваючи там, я вперше задумався, для чого я живу. І пообіцяв собі, що коли звільнюся, піду працювати, створю сім'ю.

Я думав, що зможу змінити своє життя, зможу

сказати наркотикам «ні». Однак, вийшовши на свободу, я повернувся до того, що було сильніше за мене і мої бажання. Коловся разом з дівчиною, з якою після звільнення жив. Ми дуже сильно хотіли знайти вихід з нашої проблеми, з кожного понеділка збиралися почати нове життя, але не могли. Батьки, дивлячись на нас, втрачали всіляку надію і вже змирнилися з тим, що ми гинемо.

Але молитва моєї мами була вислухана. Якось я зустрів чоловіка, який розповів мені про Христа, про спасіння і вічне життя. Я почав відвідувати служіння. Там побачив тих, з якими колись коловся і яких вже давно вважав мертвими. У мене появилася вогник надії на те, що і я зможу почати нове життя.

Через кілька місяців поїхав у християнський реабілітаційний центр у м. Бучу. Першого ж дня Бог подарував мені покаєння, але я не оцінив милість Божу і за чотири дні вернувся додому. Та вже через тиждень знову поїхав в реабілітаційний центр, але інший, розміщений на вул. Кар'єрній у Києві. Залишився там і почав пізнавати Бога. І Він подарував

мені свободу від наркотичної залежності без усякої ломки, наповнив серце миром і любов'ю, христив мене Духом Святим. А згодом дав відкриття, що по моїй вірі і моїх молитвах Він спасе мою дівчину і всю мою сім'ю.

Я наполегливо почав молитися і писати дівчині про Божу милість і любов. Вона не розуміла мене, хотіла, щоб я писав про любов до неї. Однак вже через чотири місяці поїхала в жіночий реабілітаційний центр і успішно пройшла реабілітацію. Коли я повернувся додому, то почув, що Божа любов досягла і її серця.

Бог поєднав наші життя. Сьогодні ми чекаємо дитини. Беремо активну участь в житті церкви. Дружина працює помічницею в недільній школі, а я несу служіння реабілітації для алкогольно- і наркозалежних людей.

Ми дуже любимо нашого Господа і вдячні за Його радість і мир у наших серцях, за те, що завдяки

Його жертві ми живі і можемо допомагати людям, зв'язуючи їм Добру Новину.

Олександр РУДЕНКО.
Церква Христа-Спасителя.

м. Северодонецьк.

Продовження. Поч. на 1-й стор.

Сутність грошей

Гроші самі по собі не є добром чи злом. Вони нейтральні. Але гроші стають показником нашого життя – як фізичного, так і духовного. Вони вказують на наші пріоритети, на стан нашого серця.

Дехто говорить, що гроші – зло і вони розбещують людину. Але проблема не в грошах, а в серці. Наявність грошей лише дозволяє всім побачити стан серця людини, яка ними володіє.

Біблія не забороняє людині мати гроші. Це не гріх. «Моє срібло й Моє золото, говорить Господь Саваот» (Ог. 2:8). Бог створив усе. Усі дорогоцінні метали, усі дерева, з яких роблять папір для купюр, належать Йому. Він усе це створив, тому має право цим розпоряджатися. Але це ще не все.

«І будеш ти пам'ятати Господа, Бога свого, бо Він Той, що дає тобі силу набутти потугу (здобувати багатство), щоб виконати Свого заповіта» (Повт. Зак. 8:18). Бог дає людям можливість володіти багатством. Він дає їм таланти і здібності, створює сприятливі обставини. Багатство, достаток люди набувають за допомогою Божих дарів і талантів (мають картини, пишуть музику, складають вірші, винаходять, управляють) або отримують від народження (як Богові до вродили). Гроші не з'являються в людини просто так. Бог керує всіма ресурсами, і саме Він посилає їх людині. «Що ти маєш, чого б ти не взяв?» (1 Кор. 4:7) Нічого! І Бог Сам вирішує, кому скільки дати по Своїй досконалії волі і мудрості.

Бог дає людям гроші з певною метою. Він милостиво дозволяє, щоб ми мудро ними розпоряджались. І тоді те, що я роблю зі своїми грошима, показує мій духовний стан. Важливі не самі гроші (чи їхня кількість), а те, на що я їх витрачу. Чи буде це бажане Богові?

Бог бажає, щоб усе було використане для вічного блага і для Його слави. Людина ж усе псує, пускає гроші, котрі залишилися від задоволення основних потреб, на зло. Чи знаємо ми, що Бог зазвичай дає людині більше, ніж необхідно для задоволення її потреб? Завжди є залишок – більший чи менший. Бог довіряє його в наші руки. І те, як ми ним розпоряджаємося, показує, вірні ми слуги чи ні.

Якби ви були скарбником великої компанії і розпоряджались її фондом так, як ви розпоряджаєтеся Божими грошми, то, найімовірніше, ви вже опинилися б у в'язниці за розтрату. Уявімо, що до когось з нас підходить начальник і каже: «От вам 100 тисяч гривень, розпорядіться ними мудро для користі компанії». Безперечно, ми будемо дуже обережні з цими грошима, десять разів подумаємо, перш ніж їх витратити, адже від цього залежить наша робота. Ми так боїмося земного начальника, але як ставимось до Бога, Котрий довіряє нам Свої ресурси?

Запам'ятаймо: важлива не кількість грошей, які посилає нам Бог. Важливо, що ми робимо з тим, що в нас є. Хтось скаже: «Якби Бог дав мені мільйон, я б без вагання пожертвував половину». Бога не цікавить, що б ви зробили з мільйоном, якого у вас немає. Його цікавить, що ви робите з тими кількома десятками гривень, які у вас є. Якщо ви думаєте, що почнете жертвувати, коли у вас буде великий справжній зарібок, вища зарплата, то ви лукавите самі з собою. Не обманюйтеся: додаток грошей не вирішить вашої проблеми з жертвуваннями. Еклезіаст говорив: «Множиться майно, множаться і ті, хто його споживає». Чим більший дохід, тим більше витрат. «Вірний у малому й у великому вірний, а невірний у малому невірний і в великому» (Лк. 16:10). Головне для нас – бути вірними в тому малому, що в нас є. Гроші нейтральні самі по собі, але вони, як лакмусовий папірець, виявляють, до чого ми прив'язані найбільше, що ми любимо найбільше, які наші пріоритети.

Корінь усього лихого

А тепер поговоримо про любов до грошей, тобто про ненормальну прихильність до них, коли людина прагне тільки того, щоб їх одержати. Біблія не проклинає гроші, але засуджує грошолобство: «Бо корінь усього лихого – то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбилась від віри й поклав на себе великі страждання» (1 Тим. 6:10).

До грошей прив'язатися легко – вони нас оточують, без них нічого не купиш. Тому так легко потрапити в залежність. У 41-му

БІБЛІЯ і гроші

ВЧЕННЯ

псалмі читаємо: «Як олень лине до потоків, так лине душа моя до Бога». Про людину, яка прив'язана до грошей, можна сказати: «Як олень лине до потоків, так лине душа її до грошей». Коли ми стурбовані тільки грошима, живемо й працюємо тільки заради грошей, покладаємося тільки на них, коли вони визначають наші думки, вчинки, нашу радість і достаток, можна говорити про грошолобство. Любов до грошей не залежить від того, багато їх чи мало. Грошолобству піддаються як багаті, так і вбогі. Грошолобство – це не наявність чи відсутність грошей, це ставлення до них.

Під цей вплив можуть потрапити і християни. Тимофій мусив застерегти членів церкви, котрі полюбили гроші. І якщо ми бачимо в собі любов до грошей, бажання лише збагачуватися, будемо готові: нас очікують проблеми. «А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загладу й загибель» (1 Тим. 6:9). Ми почнемо забувати Бога, опинимось в компанії Ахана, Валаама, Даліди, Ананія і Сапфіри.

І це ще не все. Ми почнемо покладатися на свої гроші, накопичення. «Наказуй багатим за віку теперішнього, щоб не неслися високо і щоб надії не кляли на багатство непевне, а на Бога Живого, що щедро дає нам усе на спожиток, щоб робили добро, багатилися в добрих ділах, були щедрі та пильні» (1 Тим. 6:17-18).

Чим більше людина любить гроші, тим тяжче з ними розлучається. Ми забудемо про жертвування, про допомогу нужденним, втратимо свою перспективу (ціль – для чого я живу). І врешті-решт багатство підведе нас. «Хто надію кладе на багатство своє, той владе, а праведники зеленіють, як листя» (Пр. 11:28). Багатство – хитка основа. «Не мордуйся, щоб мати багатство, відступися від думки своєї про це, свої очі ти звернеш на нього, і нема вже його: бо конче змайструє воно собі крила, і полетить, мов орел той, до неба...» (Пр. 23: 4-5).

Любов до грошей засліплює, і людина обманює саму себе. Це – одна з причин, чому насіння не приносить плоду: «але клопоти цього світу і омана багатства та різні бажання ввійдуть, та й заглушують слово, і плоду воно не дає» (Мр. 4:19). Любов до грошей призводить до того, що християнин втрачає свої переконання, говорить неправду, мовчить там, де потрібно говорити, видає себе за іншого, іде на компроміс.

Бережімося грошолобства. Бог дає нам гроші, щоб ми ними розпоряджались, але не любили їх. Лише Він заслуговує на любов і поклоніння.

Господь Ісус не замовчував це питання. Він порівнював ставлення людини до грошей з її духовним станом. Те, як ми ставимось до грошей, покаже, як ми ставимось до Бога. І навпаки: те, як ми ставимось до Бога, виявиться в тому, як ми ставимось до грошей.

Усім відомо про митника Закхея, який заліз на дерево, щоб побачити Ісуса. Коли Ісус викрив його гріх і вказав на його духовну вбогість, Закхей повірив у цю істину, покався й отримав спасіння. І відразу ж заявив, що віддасть половину свого маєтку вбогим, а тим, кого скривдив, віддасть учетверо. Те, як Закхей почав ставитися до грошей, стало свідченням Його духовного народження. Ісус Сам підтвердив це: «Нині прийшло спасіння на цей дім» (Лк. 19:9).

Повірте, до навернення Закхей поіншому ставився до грошей, але після дивовижного перетворення він побажав розлучитися з грошима для Божої слави і допомоги нужденним. Закхей знайшов спасіння не тоді, коли пожертвував, він жертвував через ту зміну в його серці, яка відбулася після спасіння.

У 18-му розділі Євангелія від Луки розказана історія з точністю до напівки – про багатого юнака. Він щиро прагнув вічного життя. Але коли Ісус вказав на ідола в його серці: «Усе, що маєш, продай і роздай вбогим, і будеш мати скарб на небесах, і прийдеш, слідуй за Мною», юнак засмутився і пішов. У серці Закхея був такий самий ідол, але Закхей покався і роздав

половину свого маєтку. Юнак відвернувся й пішов, не жертвуючи ні копійки. Їхнє ставлення до грошей показало, чи було в їхньому серці вічне життя.

І це не поодинокі приклади. Пам'ятаєте, як вчинили ефеські ворожбиті одразу після навернення до Христа? «І багато хто з тих, що займалися чарами, позносили книги свої та й вийшло на срібло п'ятдесят тисяч драхм» (Дії. 19:19). Вони знищили те, що мало для них велику цінність. Справжні християни завжди охоче розлучалися з грошима задля Божої слави (2 Кор. 8).

Згадаймо притчу про багатого безумця з Лк. 12. Це був успішний бізнесмен, який піклувався про те, щоб розширити свій бізнес. А Бог назвав його безумцем. Чому? Цей купець прагнув лише до того, щоб одержувати більше задоволень за допомогою земних багатств, і зовсім не думав про вічність. Бог сказав: «Нерозумний, ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і мого позостанеться те, що ти був готовий?». Інакше кажучи, ти так піклуєшся про життя тут, проте нічого не вклав у життя там, а саме туди ти підеш сьогодні вночі. Тому Ісус сказав: «Так буває і з тим, хто збирає для себе, та не багатіє в Бога» (Лк. 12:21).

На противагу цьому в Мр. 12 читаємо іншу історію. Ісус зустрів бідну вдову. У неї було всього дві монетки, і вона їх віддала. Вона прийшла в храм і покляла їх у скриньку для приношень. Ісус не назвав її безумною, не посміявся, але дав їй за приклад учням (Мр. 12:43-44).

І для нас ця вдова – приклад щедрості і жертвовної любові до Бога. Її духовний стан виявився в тому, що вона пожертвувала весь свій прожиток.

Звернімо увагу, що Ісус спеціально спостерігав за тим, як люди жертвують. А чи знаєте ви, що Він і нині це робить? Він бачить, скільки ми жертвуємо, і для Нього це дуже важливо, адже це – одне з наших діл віри, таке ж, як любов до ворогів або турбота про ближнього.

Ісус багато говорив про гроші, але все Його навчання зосереджене в наступних словах Нагорної проповіді: «Не складайте скарбів собі на землі, де нищать їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищать, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!» (Мт. 6:19-21).

Якщо ми кладемо гроші тільки в цей світ, у матеріалізм, то відразу стає зрозуміло, де наше серце. Якщо ми піклуємося про вічність, то туди й йдуть наші жертви. Тому щоразу, коли Бог посилає нам Свої ресурси, дивимось на це як на випробування майної віри. Те, що ми робимо з ними, покаже, пройшли ми це випробування чи ні.

Чи віримо ми словам Ісуса: «Блаженніше давати, ніж брати»? Якщо так, то чи проявляється наша віра ділами?

Принцип надавати пріоритет Богові проходить через всю Біблію. Два прекрасні вірші з Книги Приповістей говорять те саме: «Шануй Господа із маєтку свого, і з початку всіх плодів своїх, і будуть комори твої переповнені ситістю, а чавила твої будуть переливатись вином молодим!». «Комори» і «чавила» – це всі наші матеріальні потреби. Вони будуть аж надмір заповнені. Але що нам для цього потрібно зробити? Шанувати Бога своїм маєтком. Яким чином це можна робити? Віддаючи Йому первородне. Це означає відділяти першу частину, або найкраще, для Бога. Ми будемо або шанувати, або безчестити Бога своїми грошима. Середини немає.

Способи заробітку

Саме Бог дає нам гроші, як і все інше. Людина схильна це забувати: «... Щоб ти не сказав у серці своїм: Сила моя та міць моєї руки здобули мені цей добробут. І будеш ти пам'ятати Господа, Бога свого, бо Він Той, що дає тобі силу набутти потугу, щоб виконати Свого заповіта» (Повт. Зак. 8:17-18).

Бог дає нам сили, таланти і можливості для заробітку, але, як завжди, людина прагне все зіпсувати. Тому люди скрізь і всюди заробляють гроші нечесним шляхом.

Біблія ясно вчить, що є негідні способи заробітку. Приміром, злодійство. Це пряме порушення Божої заповіді. Злодійство несумісне із християнським життям. Ви скажете: ну, вже цьому можеш нас не вчити, ми з дитинства навчені не брати чуже. Але що ви скажете про таке: «Позичає безбожний і не віддає» (Пс. 36:21)?

Є безліч способів злодійства: позичити і не віддати, обдурити з виплатою податків, проїхати в автобусі безплатно (або безплатно когось використати), взяти з людини більше, ніж належить, відробити сім годин замість восьми. Бог розцінює це як злодійство, яке ображає особисто Його. Знаєте, як дивиться на це Бог? «Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте» (в іншому перекладі – обкрадаєте; Мал. 3:8). Скажіть – ви могли б пограбувати Ісуса?

Ще один нечесний шлях одержання грошей – це азартні ігри, у тому числі і лотерей. Сподівання на фортуна не сумісне з вірою в Бога повновладдя. Людина думає: «Бог не дає мені грошей, то я візьму долю у свої руки». Дуже часто люди вдаються до такого, коли вважають, що в них недостатньо грошей. Але якщо ви думаєте, що вам бракує грошей, запитайте себе, чи справді вам потрібно більше, чи ви просто хочете мати більше. Може, фінансове обмеження – це випробування від Бога? Може, Бог хоче щось змінити у вашому житті? Може, ви витрачаєте гроші не так, як це Йому до вподоби?

Біблія пояснює, чому деяким увесє час не вистачає грошей, хоча Бог посилає їх кожній людині досить – як і повітря.

По-перше, грошей часто не вистачає через скнарість, або жадібність. Ми недостатньо одержуємо, тому що недостатньо даємо. Ми так міцно затисли гроші у своїх руках, що втрачаємо можливість давати. «Дехто щедро дає, та ще додається йому, а дехто ховає над міру, та тільки бідніє» (Пр. 11:24). Чим більше ми сіємо, тим більший врожай. Бог не забуває повертати. Дуже важливий принцип: ми мало одержуємо, тому що мало даємо, не жертвуємо.

По-друге, через імпульсивність. «Думки пильного лиш на достаток ведуть, а всякий квалливий на збиток» (Пр. 21:5). Якщо ви витрачаєте гроші імпульсивно (побачили, захотіли – і купили), бережіться: вам завжди буде їх бракувати. Те, що Бог посилає нам, вимагає розумного вкладення. Через квалливість багато хто влазить у величезні борги, і звичайно, грошей завжди бракуватиме. Такі люди йдуть на задоволення всіх своїх бажань і потуряють усім своїм забаганкам.

Третя причина постійного браку грошей – лінощі. «Не люби спати, щоб тобі не зубожіти; розплющ очі твої, і будеш досита їсти хліб» (Пр. 20:13). Усе дуже просто: людина, котра відмовляється працювати, не буде мати грошей, щоб забезпечити себе і свою сім'ю. Хто не працює, той не їсть.

Тому якщо ми засунули руку в кишеню, а там порожньо, задаймо собі кілька питань: де гроші? Куди я їх дів? Чи є на те Божя воля?

Але є способи заробітку, які до вподоби Богові. Вони вчать нас довіряти Богові і покладатися на Нього. Скажімо, отримання спадку і подарунків – це цілком біблійний шлях. «Блаженніше давати, ніж брати». Павлу надсилали дарунки на служіння, і він був вдячний за них. Якщо одна церква збирає гроші, щоб подарувати їх для іншої церкви, Бог це благословить. «Бо діло служіння цього не тільки виповнює нестачі святих, але й багатіє багатьма подяками Богові» (2 Кор. 9:12).

Якщо один християнин дарує що-небудь іншому – це біблійний шлях. При цьому благословення одержують обидва – і той, хто одержує, і той, хто дарує. У кожному домі є багато речей, які нам подарували і які самі б ми ніколи не купили. І ми вдячні Богові за це. Кожен подарунок нагадує про Подарунок, який дав нам Бог, – вічне життя в Ісусі Христі.

Крім того, Бог посилає нам гроші, коли ми працюємо. Праця благословенна Богом, це – Його призначення для кожної людини. Це Божий дар, а не прокляття. Праця дає

нам можливість використовувати таланти, які дав нам Бог, оберігає від лінощів і всяких спокус, які приходять, коли людина б'є байдики (Давид і Вірсавія). Біблія називає лінощі гріхом. У Приповідях багато говориться про лінивця. А Павло настановляє: «Якщо хто не хоче працювати, той нехай не їсть» (2 Сол. 3:10). Це Божий задум, щоб людина працювала. «Кожна праця приносить достаток, але праця уст в недостаток веде» (Пр. 14:23). Працюючи, ми очікуємо винагороди за свою працю. Бог не змушує нас працювати безплатно. Він посилає нам гроші, щоб ми могли піклуватися про свою сім'ю – фізично і духовно. «Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той вирісся віри, і він гірший від невірного» (1 Тим. 5:8). Але треба пам'ятати, що наша праця – це не просто спосіб заробітку, це служіння Ісусу Христу. Ким би ми не працювали, наш головний Роботодавець – Ісус.

Ми підзвітні особисто Йому і зобов'язані прославити Його старанною працею.

Використання грошей

Кожен, хто довіряє Богові, знає, що Він завжди посилає достатньо для задоволення основних потреб. Але вся річ в тому, що Бог зазвичай дає більше, ніж нам необхідно. Завжди є залишок (великий чи маленький). Як ним розпорядитися? Відкрию вам секрет: Бог бажає, щоб ми інвестували цей залишок, щоб ми вклали ці гроші. Пам'ятаєте притчу про таланти? Похвалу одержали тільки ті слуги, які розумно розпорядилися довіреними талантами.

Щоб догодити Богові, ми повинні вміти контролювати свої витрати. «Добре знай вигляд своєї отари, поклади своє серце на череди, бо багатство твоє не навіки, і чи короноа твоя з роду в рід?» (Пр. 27:23-24).

Це особливо важко, коли ми піддаємось безлічі спокус через рекламу. Коли ми дивимось рекламу або йдемо на ринок чи до магазину, усе навколо так і кричить: сюди! Нам потрібний фінансовий самоконтроль, інакше гроші підуть намарно. Подумаймо, чи купуємо ми речі під впливом імпульсу, чи в нас є план? Чи є в нас пріоритети, на підставі яких ми витрачаємо гроші, чи ми самі не знаємо, що купимо завтра і скільки грошей залишиться на післязавтра?

Бог бажає, щоб ми мудро вкладали гроші, але навколо так багато не вартих уваги об'єктів для вкладення. Вони тимчасові і не дають справжнього задоволення. Єдиний гідний об'єкт – Небесне Царство, яке вічне. «Не складайте скарбів собі на землі, де нищать їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищать, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!» (Мт. 6:19-21). Ось куди потрібно вкладати цей залишок.

Можливо, ви жертвуєте на служіння церкви або даєте їх нужденному братові чи сестрі, купите хліба жебракові, подаруєте іграшку дитині з дитячого будинку. Прочитайте Дії 2 – як чинили християни в ранній церкві. Якщо в когось виникла потреба, вони готові були продати свої землі і майно, щоб допомогти. От які були в них пріоритети, от як вони турбувалися про свої внески в Царство Боже.

«Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів! А хто має достаток на світі і бачить брата свого в нестачі та серце своє починає від нього, то як Божа любов пробуває в такому?» (1 Ів. 3:16-17).

Отож підсумуємо: по-перше, наші гроші належать Богові. Визнаймо це і передаймо Йому право розпоряджатися ними у нашому житті. Це дуже важливо. Нам потрібно сказати: «Господи, Ти володієш цим. Не десятою частиною, не половиною, а всім, і я хочу, щоб це було використано для Твоєї слави. Розпорядися цими грошми Ти». Щоразу, коли ми збираємось витратити або вкласти гроші, запитуймо в Бога, чи є на те Його воля.

По-друге, визначмося з головною метою свого життя. Це має бути служіння Богові і Його Царству, а не догоджання своїм бажанням. Керуймося цією метою в прийнятті всіх фінансових рішень.

По-третє, вірмо, що все, що ми жертвуємо, – це вклад у вічність, інвестиції у вічність. Ми купуємо вічні акції, і вони принесуть вічні дивіденди. Ми не зможемо взяти з собою багатство, вкладене в те, що минає, але можемо заздалегідь відкласти на небесах скарб. Саме так ми можемо вшанувати Бога і догодити Йому.

Підготував Олег Карп'юк. Далі буде

Одного разу мені наснився сон: відбувається велика конференція (осіб зо сто), я стою перед ними і... зовсім не знаю, що говорити. Відчуваючи ввесь жах ситуації, я почуваюся найнещасливішою людиною на світі...

Але є три слова, які інколи промовляє моя донька і які змушують мене почуватися невдахою не меншою мірою. Це слова: «Тату, ти обіцяв...»

Лише тиждень тому я позбувся однієї зі своїх невиконаних обіцянок: купив і поставив у кімнату доньки ще один стелаж для її речей. Не знаю, хто більше радів: донька чи я. Вони — тому, що одержали те, про що давно мріяли. Я — тому, що тягар невиконаних зобов'язань став хоч би на один пункт коротшим.

У списках завдань «на сьогодні», «на тиждень», «на місяць» і в черзі запланованих зустрічей ми забуваємо про одне з найважливіших служіння, які довірів нам Бог, — служіння своїй сім'ї.

Два роки тому моє навітаження на роботу несподівано подвоїлося. Через кілька місяців я відчув, що життя виходить з-під контролю. До сімейного служіння, яким я продовжував займатися, додалося пасторство в невеликій церкві. Я не встигав зробити все, що зобов'язаний був зробити. Одним із найсерйозніших переживань був страх підвести людей, які потребують допомоги. Поступово я навчився впорядковувати час, приділяти необхідну увагу різним аспектам життя і служіння. Але серед запланованих цілей і зустрічей було так легко забути про маленьку дівчинку, яка чекає вдома, коли татко побавиться з нею. Або про доньку-школярку, яка готова ділитися своїми радостями і невдачами протягом всього того часу, на який вона зможе привернути батькову увагу. Або про жінку, яку свого часу обіцяв «любити і турбуватися... поки

Сімейний менеджмент

смерть не розлучить», ту, яка потребує допомоги і захисту.

Переді мною стандартний щоденник. Останнім часом він став одним із звичних подарунків до нового року. Той чи інший щоденник є майже в кожного сучасного чоловіка, який прагне впорядкувати своє життя. Можливо, варто запланувати своє найважливіше служіння — служіння сім'ї так само як ми чинимо із звичними щоденними обов'язками?

Спробуйте зробити щодо сім'ї ті самі кроки, які ви робите щодо своєї праці. З чого починається планування? З визначення цілі. Отож:

1. Напишіть ціль своєї сім'ї.

Дуже рідко ми задумуємося, що існують цілі не тільки для нас, але й для всієї нашої сім'ї (я маю на увазі не окремі цілі для кожного члена сім'ї, а цілі для всієї сім'ї як «команди», як єдиного організму). Подумайте про те, як ви уявляєте собі цю ціль, потім обміркуйте зі своєю дружиною, далі зберіть сімейну раду для того, щоб сформулювати ціль чітко і зрозуміло для всіх. Одна з перших сформульованих цілей, яку я прочитав, була ціль, яку написав Грег Лейз — Директор із ділових і суспільних зв'язків в університеті Південної Каліфорнії. Його сім'я написала наступне:

«Наша сім'я йде по житті разом, зміцнюючись в Христі і розправляючи крила для виконання нашої цілі: бути здатними змінити наш світ, навчаючись жити, як Ісус, для Ісуса і в Ісусі».

2. Заздалегідь плануйте час, який ви виділите для сім'ї.

Коли ми проводимо сімейні групи, то

закликаємо подружжя відновити побачення. Спочатку всі дуже захоплюються такою ідеєю. Але коли наприкінці заняття ми пропонуємо: «А тепер розгорніть свої щоденники і заплануйте, коли ви підете зі своїм чоловіком (дружиною) на побачення найближчого тижня», раптом виявляється, що зробити це зовсім не просто. Тут же появляются пояснення на зразок: «О... зараз я не можу запланувати... я ще не знаю, коли звільнюся...» або «Я ще не знаю, коли в мене відбудеться зустріч з...»

Чоловіки посилаються на те, що їм важко запланувати цей час, оскільки в житті багато обставин не залежать від них. Але час із сім'єю — це та зустріч, планування якої залежить тільки від вас. Звичайно, можуть виникнути обставини, які завадять провести цей час, але це не означає, що ми не повинні її планувати. Адже кажемо ми «так» у відповідь на запрошення на чийсь день народження або на ділову вечерю, незважаючи на те, що може виникнути ситуація, яка не дозволить нам туди прийти.

Проте де знайти час у своєму розкладі? У більшості сучасних чоловіків увесь розклад заповнений важливими цілями і зустрічами. Де знайти час для сімейної зустрічі? Його неможливо знайти, його треба виділити, а для цього доведеться відмовитися від чогось.

3. Подумайте, від чого ви можете відмовитися заради найважливішого служіння.

Це одне з найнеприємніших відкриттів: для того, щоб знайти час для чого-небудь, його потрібно вивільнити, а отже, чимось пожертвувати. Усі наші обов'язки можна

поділити на термінові і нетермінові, важливіші і менш важливі. Періодично треба переглядати свій розклад, розподіляючи справи за категоріями. Ми навчилися швидко реагувати і відповідати на виклики сьогодення і в той же час забуваємо про вклад в найважливіші аспекти нашого життя — стосунки з Богом, особистий розвиток, сім'ю.

4. Вчіться проводити час зі всією сім'єю і з кожним її членом індивідуально.

Для чоловіка важливо почуватися впевненим і успішним. Можливо, це одна з причин, чому багато з нас не дуже поспішають опинитися вдома. Ми не чуємося тут впевнено.

Дружини часто проводять вдома більше часу, вони краще знають, що від-

бувається в житті дітей. До тієї миті, коли ми беремо свою дитину на руки, дружина вже носила її дев'ять місяців. Але невже вам ніколи не доводилося братися за роботу, з якою ви не зустрічалися раніше? А як ви вчилися водити автомашину? Настає час, і все нове стає для нас звичним. Нам вже важко уявити час, коли ми цього не вміли. Тому можна і треба навчитися проводити час із сім'єю. Різниця лише в тому, що, скажімо, водінню можна навчитися за якийсь час, а в сім'ї треба вчитися постійно. Діти виростають, дружина теж проходить певні етапи життя. Змін, з якими ми стикаємося кожного року, значно більше, ніж, наприклад, змін у правилах дорожнього руху. Що робити? Відповідь одна — вчитися!

5. Використовуйте всі можливі шляхи, щоб виявити свою любов і турботу.

13 років тому, у період заручин, ми з дружиною опинилися на рік і кілька місяців у різних державах. У мене досі зберігаються листи, які ми написали за цей час. Звісно, не обов'язково писати дружині чи дітям листи, якщо ви поруч. Замість цього напишіть записку і залиште її вранці у ванній або вночі покладіть у шкільний пенал своїй дитині.

Несподівано зателефонуйте додому з роботи і просто поцікавтеся, як йдуть справи, або скажіть дружині, що любите її. Словом, використовуйте всі можливості, які тільки можете. Найголовніше — сприймайте свою сім'ю як головне служіння, яке довірів вам Бог, і прагніть виконати його якнайкраще.

Лев Грінфельд.

позиція

Для чого призначені інші мови?

Насамперед, поява інших мов — це результат хрищення Святим Духом. Істинне біблійне хрищення Духом завжди супроводжується мовленням на незнайомих мовах, хоч мені доводилося чути інше твердження від тих, які ніколи не були хрищені Святим Духом. Їх віросповідання відкидає це переживання.

Згадаймо апостолів (Дії 2) — усі вони, а також ті, що були з ними, розмовляли новими мовами. Потім апостол Петро, через десять років після П'ятидесятниці, у домі Корнілія переконався сам (як і юдеї, що прийшли з ним), що погани прийняли Духа Святого, бо чули, як ті говорили незрозумілими мовами (Дії 10:45-47). А ще пізніше (приблизно через 20 років після першого злиття Святого Духа) апостол Павло проповідував у місті Ефесі, і там погани, що увірували, теж, при одержанні Святого Духа, заговорили незнайомими мовами (Дії 19). Отже, незнайомі мови — знамення хрищення Святим Духом.

Незнайомі мови призначені для особистого спілкування з Богом в молитві. Це, так би мовити, спілкування «в зачиненій кімнаті» або «за завісою», де таємниці людського духа виявляються Господеві на незнайомій мові. «Ми не знаємо,

про що молитися, як належить», але сам Дух через дух людський клопочеться і допомагає молитися як за того, хто молиться, так і за інших людей і взагалі за справу Божу.

Можна навести багато яскравих прикладів із життя дітей Божих. Ось що розповідав відомий радіо-проповідник Ярл Пейсті: «Ми жили тоді в Нью-Йорку. Однієї ночі під Воскресіння я прокинувся від ревної молитви свого батька, який особливим чином клопотав за мене. Тоді я подумав, чому за мене, а не за Даниїла (це його брат)? Я вже досвідчений проповідник і служив пастором в одній із церков, а ось Даниїл завтра повинен був виступати з першою проповіддю. Та все ж я встав і приєднався до молитви батька. Вранці ми відправилися на служіння. Шлях треба було долати спочатку потягом, а потім автобусом.

Після дуже благословенного служіння я поспішив додому. Підходячи до автобусної зупинки, помітив, що автобус відправляється раніше. Я міг би ще встигнути на нього, але подумав: напевне, не випадково автобус поспішив з відправкою. І вирішив дочекатися наступного автобуса. Сів в нього, і тільки під'їхали до залізничної станції, як на моїх очах відправився поїзд. Я міг би встигнути на нього, але знову подумав, що це теж не випадково. І почав очікувати наступного поїзда. Дочекавшись, сів, але поїзд чомусь рушив іншим шляхом. Вранці по радіо повідомили, що вчора трапилася найбільша за всю історію Сполучених Штатів аварія на залізниці. Виявляється, зазнав

аварії той самий поїзд, на який я не встиг сісти. Тоді загинуло багато людей».

А ось інший приклад. В одній зі своїх книг Рейнхард Бонке — відомий євангеліст нашого часу розповідає про те, як він, перебуваючи в Африці, смертельно захворів на африканську лихоманку. Якійсь час він боровся з хворобою, потім здався, знепритомнів, але одного ранку піднявся зовсім здоровим. Через якийсь час, коли він відвідав Німеччину, до нього підійшла одна християнка і запитала, що було в його житті такого-то дня і такого-то місяця. На що Бонке відповів, що в той час він перебував при смерті. Тоді сестра дістала свій щоденник і показала свої записи. Записи повідомляли, що вночі того дня Дух Святий збудив її і сказав, щоб вона молилася за Р. Бонке, який перебуває на межі смерті.

Я вірю, що багато братів і сестер можуть згадати такі випадки зі свого життя. Слава Господеві за таке чудесне служіння Святого Духа!

Прояв Святого Духа на інших мовах пробуджує душу, що молиться, надихає, підбадьорює і наповнює новою силою. При молитві іншими мовами відбувається мовби «підзарядка батарейки».

Богу до вподоби, коли Його діти прославляють Його у співах незнайомими мовами: «Наповняйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа» (Еф. 5:18-19). Це чудові співи, коли душа в повному смислі

співає і насолоджується в спілкуванні з Богом.

Якось у нашому домі під час спілкування дітей Божих Дух Святий промовив через уста малоосвіченого брата на давньоєврейській мові до однієї єврейки похилого віку, і вона увірвала в Месію.

Таких випадків можна назвати дуже багато.

І нарешті, в наділенні Господом Свого народу незнайомими мовами можна бачити соборний, всеохлопуючий Його план щодо жителів земної планети. Вавилон зі своїм змішанням мов роз'єднав народи за мовною ознакою, а із злиттям Святого Духа в день П'ятидесятниці Господь вирішив об'єднати розрізнені народи і створити Собі один народ.

Мови в Новому Заповіті мають величезне символічне значення єдності Церкви Христової, що складається з різних народів і мов, які до заснування Церкви не мали участі в домобудівництві Божому. «Колись не народ, а тепер народ Божий, колись непомилювані, а тепер ви помилювані» (1 Петр. 2:10); «Нема юдея, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, — бо всі ви один у Христі Ісусі!» (Гал. 3:28).

Вавилон зі своїм змішанням мов роз'єднав народи, а благословення П'ятидесятниці з'єднає всі народи. Хто же сьогодні плаєкає у своєму серці національну ворожнечу, той не чинить за тим Духом, Який був злитий у день П'ятидесятниці.

Отже, незнайомі мови призначені для різного вжитку, і Сам Дух Святий використовує їх в людах за Своєю волею.

НЕЗАБУТНЄ

«Пошли мене до дикунів...»

Девід Брейнард був тендітним хворобливим молодим чоловіком, що легко впадав у відчай. Він прагнув донести Євангеліє індіанцям колоніальної Америки, але його перші ризиковані спроби налагодити контакт з одним із племен в штаті Массачусетсі виявилися невдалими. Він не знав, що за кожним його рухом стежили воїни-індіанці, які хотіли вбити його. Але коли вони вже приготувалися було стріляти з луків, як раптом побачили гримучу змію, що прослизнула повз них до місіонера, підвела голову і, висунувши

жало, приготувалася до нападу. Та враз розвернулася і безшумно попозла геть. Воїни приписали спасіння Брейнарда дії «Великого духа».

Але цей випадок не привів до успішного поширення Євангелія, і місіонерська праця Брейнарда в 1743 році не дала бажаних результатів. До Різдва його депресія посилювалася. Він писав: «Мене вельми втомлює ця мандрівка, під час якої я зіткнувся з важкими випробуваннями — зовсім промок і замерз після падіння в ріку».

Наступного року краще не стало.

І його відчай ще більше посилювався.

З січня 1745 року Брейнард цілий день присвятив постові і молитві, благаючи злиття духовної сили. Він надіявся на обітницю з Євангелія від Івана 7:38: «Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його».

Після цього він почав постійно проповідувати на тему з сьомого розділу Євангелія від Івана, і наступний рік виявився напрочуд благословенним в його служінні. Його перекладач-індіанець, алкоголік на ім'я Татамі, повернувся до віри в Бога. А потім десятки індіанців отримали спасіння і прийняли хрищення.

Брейнард ставав усе слабшим, і

в 1747 році, у віці 29 років, помер в будинку Джонатана Едвардса.

Історія цієї людини мала сильний вплив на його сучасників — Генрі Мартіна, Вільяма Керрі, Адонірама Джадсона, навірнавши їх серця до місіонерської праці. Його щоденник став найпопулярнішою християнською книгою в ранній американській історії. У ньому, наприклад, були такі рядки: «Ось я, пошли мене. Пошли мене на край землі, пошли мене до дикунів, до диких поган в пустелі, пошли мене геть від всього, що називається на землі комфортом, пошли мене навіть на саму смерть, якщо це потрібно для служіння Тобі і для встановлення Твого царства».

СЛОВА

«Знаєш, що мені в тобі подобається? — довірливо сказав співбесідник. — Те, що ти такий мовчазний. Можна подумати, що ти дуже розумний».
(Т. Янсон, «Наприкінці листопада»).

Чи доводилося вам коли-небудь за чим-небудь жаліти? А як часто причиною цього було необережне слово або слова, сказані в пориві гніву?

У мене, наприклад, завжди були чудові стосунки з мамою. Єдине, за що вона ображалася на мене, — це за слова, мовлені невідповідним тоном. Варто мені заговорити не так, як належить, і надовго втрачалася гармонія в наших стосунках.

Думаю, практично всі ми переживали хвилини каяття, муки совісті через необережні слова. Недаремно Писання так багато уваги приділяє цьому аспектові. Соломон пише: «Оцих шість ненавидить Господь, а ці сім — то гідота душі Його: очі пишні, брехливий язик, і руки, що кров неповинну ллють, серце, що плекає злочинні думки, ноги, що сквалпно бжать на лихе, свідок брехливий, що брехні роздмухує, і хто розсвіає сварки між братів!» (Пр. 6:16-19).

Апостол Яків у своєму посланні говорить: «І язик — то вогонь. Як світ неправоти, поставлений так поміж нашими членами, язик сквернить усе тіло, запалює круг життя, і сам запалюється від геєнни» (Як. 3:6). І ще безліч місць можна знайти в Писанні, які свідчать про те, що брехливий язик Господеві ненависний, що брехливі слова Йому не до вподоби.

Але навіщо нам взагалі дано язик, якщо він приносить сварки, осквернює тіло і його увесь час треба загнздувати? Навіщо нам потрібні слова, якщо вони можуть образити, поранити, принизити, зіпсувати настрої? Згадаймо, що будь-який інструмент, якщо його правильно використовувати, може принести багато користі. З допомогою язи-

ка можна сповідувати Ісуса Господом, нести світові Добру Новину, втішати, підбадьорювати, давати мудрі поради, можна спілкуватися, співати — чи варто наводити весь список?

У словах закладена велика сила. Слово може звеличити, а може принизити. Мудре слово може викликати повагу і довіря, так само, як і погане чи грубе слово може відвернути від людини.

Віруючому треба бути особливо уважним до того, які слова він вживає,

адже це дуже яскраве свідчення для світу. «Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на вершині гори. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, — і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:14-16). Ми — світло для світу, і наші слова також повинні прославляти, а не принижувати нашого Господа.

Що ж робити, якщо у віруючої людини є проблема — вона може розгніватися, накричати на когось, вжити грубе чи просто некоректне слово? По-перше, треба покаятися і попросити Господа, щоб Він допоміг виправитися. По-друге, треба дослідити своє серце, свої думки — адже думки можуть стати нашими словами, «бо чим серце наповнене, те говорять уста його!» (Лк. 6:45).

Подумайте над мотивами, які змушують вас вимовляти не найлюбізніші слова. А якщо ви вже опинилися в ситуації, коли не впевнені, чи зможете втриматися від слів, за які потім буде жаліти, то і на цей випадок Біблія готова дати нам мудру раду: краще змовчить. «І глупак, як мовчить, уважається мудрим, а як уста свої закриває — розумним» (Пр. 17:28). Притримуйте свій язик: «Бо хто хоче любити життя та бачити добрі дні, нехай стримає свого язика від лихого та уста свої від говорення підступу» (1 Петр. 3:10); «Нехай буде кожна людина швидка послуhati, забарна говорити, повільна на гнів» (Як. 1:19).

Нехай Господь благословить наші уста на такі слова, які прославляли би нашого Творця!

Пишна корона життя

Кожна пора року чудова особливою красою. Наймовірно прекрасні і живі барви осені. Навесні і влітку їх не видно, тому що в листках є хлорофіл. Але в останні тижні перед настанням зими зелень в'яне і появляються нові кольори.

Ми часто думаємо, що весна життя — юність, і вона найпрекрасніша пора життя. Тіло повне сил, розум — свіжий, бажання вчитися б'є через край. Але для тих, хто «на дорозі праведности» (Пр. 16:31), 60-, 70- і 80-літній вік ще прекрасніший.

Одна літня жінка була настільки привабливою і енергійною, що цього не можна було не помітити. Якось молодша жінка сказала їй: «Мені здається, ви прекрасно виглядаєте!». На що та відповіла: «Пора, моя дорога. Адже все-таки мені вже 74 роки!».

Так буває з тими, хто знає Господа і дозволяє Йому вести їх дорогою життя. Коли ми ходимо з Богом, роки нас обгороджують. Перенесені страждання додають нам зрілості і показують, хто ми у Христі.

Найостанніші роки — чудові роки! «Сивизна — то пишна корона, і знаходять її на дорозі праведности» (Пр. 16:31).

Молитви матері

Водній сім'ї всі діти в ранньому віці на-вернулися до Господа. Коли матір цих дітей запитали, у чому секрет, вона відповіла: «Коли мої діти були ще маленькими і я купала їх, то в молитві просила Бога, щоб Він очистив їх кров'ю Сина Свого і зберіг їх від усякого гріха.

Коли я їх одягала, просила Бога зодягти моїх дітей в одягу праведності Свого Сина.

Коли я давала їм їсти, то молилася, щоб Бог наситив їх Своїм хлібом життя.

Увечері, коли вкладала дітей спати, я віддавала їх під милостиву охорону Божу.

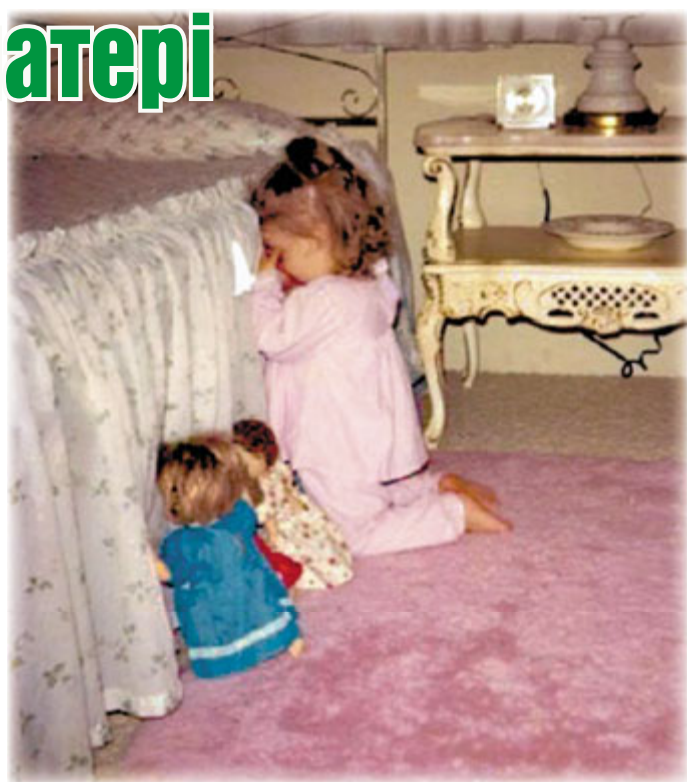
Коли в недільні дні я одягала їх, щоб вести на зібрання, то просила Бога, щоб їхні серця були домівками, де міг би оселитися Дух Святий.

Коли посилала їх в школу, то супроводжувала їх молитвою, щоб Господь вів їх дорогами правди до вічного життя.

Так я постійно носила своїх дітей на руках молитви, і Господь потурбувався про них. Це не мій труд, а Божий».

Дорогі батьки! Чи молитесь ви за своїх дітей так, як молилася ця мати?

Федір Рощенюк.

ЦІКАВО ЗНАТИ

Коли нема впливу старших

Це трапилося в національному парку Піланесберг на північному заході Південної Африки. Наглядачі повідомили, що останніми роками молоді слони стають все агресивнішими — особливо щодо білих носорогів, що живуть поряд. Без будь-якої причини розлючений слон перекидав носорога, а потім, опустившись на коліна, забивав бивнями до смерті. Така поведінка

зовсім не типова для слонів, і зрозуміти причини цього важко.

Але єгери розгадали головоломку. Очевидно, ця загадкова агресивність є побічним ефектом урядової програми щодо обмеження чисельності слонів, у ході якої знищують найстаріших тварин. Практично всі молоді «бандити» осиротіли, коли ще були слоненятами, вони були позбавлені

спілкування з дорослими слонами. За нормальних обставин домінуючі старші самці утримували б молодих в рамках і служили би прикладом рольової поведінки. Через відсутність стримуючого впливу вирости «неповнолітні правопорушники», які почали тероризувати сусідів.

Джеймс Добсон.
«У вас зростають сини».

МОЛИМОСЯ ЗА ХРИСТІЯН

Північна Корея продовжує лідирувати

Північна Корея — одна з найбільш авторитарних країн світу, громадянам якої суворо заборонено сповідувати будь-які інші релігії, крім офіційної — культу особи Кім Чен Іра і його батька Кім Ір Сена. Християнство тут розглядають як серйозну

загрозу режиму, і християни, які публічно демонструють свою віру, піддаються катуванням і арештам.

За оцінками фахівців, нині в Північній Кореї проживають щонайменше 200 000 християн і ще 400 – 500 тисяч людей таємно практикують свою віру. Четвертина християн утримується в тюремних таборах, живим звідки не повертається ніхто.

«Перше місце у списку країн, де особливо переслідують християн, Північна Корея посідає шостий рік поспіль, і це вже нікого не дивує, — сказав президент організації Open Doors у США Карл Мюллер. — У світі немає більше такої країни, де б християн переслідували в такій страшній і систематичній формі».

Друге місце у списку посіла Саудівська Аравія, де послідовники

вахабізму контролюють всі сфери життя суспільства і чинять тиск на віруючих інших релігій. У країні на державно-правовому рівні діють закони шаріату, за якими навернення в іншу релігію трактується як зрада і карається смертю.

Замикає трійку Іран. Хоча офіційно християни визнані тут релігійною меншиною, віруючі постійно стикаються з дискримінацією і переслідуваннями.

У шести країнах списку (Саудівська Аравія, Іран, Мальдіви, Афганістан, Ємен і Узбекистан) іслам — домінуюча релігія. У трьох країнах біля керма влади — комуністичні уряди.

Open Doors закликає всіх християн світу посилено молитися за переслідуваних християн, а особливо за тих, що живуть в Північній Кореї.

У Китаї переслідування зростають

Порівняно з 2006 роком становище християн у Китаї значно погіршилося. Про це говориться в опублікованому недавно звіті добродійної організації China Aid. Зафіксовано 60 випадків переслідування домашніх церков у 18 провінціях країни (у 2006 р. таких випадків було 46). Офіційно визнано переслідування 788 осіб проти 665 у 2006 р. Число заарештованих за віру зросло з 650 до 693; 16 християн було страчено (у 2006 р. — 17).

На думку експертів організації, причиною цього є посилення державного нагляду за друком і засобами масової інформації.

Лідери домашніх церков, домашні церкви в містах, християнська література і християни-іноземці, а також місіонери, які живуть і працюють в країні, — ось мішені для переслідування.

Держава контролює і розповсюдження християнської

літератури. Бізнесмен і лідер домашньої церкви Чжоу Хен був арештований тільки за те, що отримав велику кількість Біблій. Заарештували його 31 серпня минулого року на вокзалі, де він книги і отримував.

Християнина і досі тримають у в'язниці. Після розгляду справи у суді її відклали через брак доказів вини, але рішення все ще не прийняте.

Влітку минулого року з країни було вислано близько 100 місіонерів-іноземців. Їх звинуватили в євангелізмі і зв'язку з домашніми церквами. Це найбільш масштабна операція після 1954 року.

Згідно зі звітами організації Open Doors, Китай входить в десятку країн, де особливо переслідують християн. Попри це в країні сьогодні налічується близько 100 мільйонів християн — членів так званих підпільних церков.

Новини християнського світу.

№ 2 (41) Виходить щомісяця
ЛЮТИЙ 2008 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: gsoleg@com.if.ua

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726